

НЕБЕСНА СОТНЯ

«Ніхто більшої любови не має над ту,
як хто свою душу поклав би за друзів своїх» (Івана 15:13)

На майдані Незалежності священнослужителі України 22 лютого, провели скорботну молитву. Загиблих вони називали героями «Небесної сотні».

До учасників багатолюдного молебню, зокрема, звернулися представники УАПЦ, УПЦ КП, УГКЦ, РКЦ, юдейської громади та протестанти. На

спільній молитві цього разу був присутній також протоієрей УПЦ (МП).

Священнослужителі зазначали, що завдяки жертвості загиблих ми отримали свободу і що Майдан повинен поширитися на всю державу, бо це територія правди, любові та справедливості.

Предстоятель Київського патріархату, якого особливо тепло зустріли люди, за-

явив, що ми починаємо перемагати, проте боротьба за волю за Батьківщину ще не завершилася.

«Нам треба бути пильними, – сказав він, – бо злі сили намагаються розірвати нашу єдність. Треба припинити ворожнечу і міцно стояти на засадах правди. Бо не може бути примирення між добром і злом. Не може бути нічого спільного між світлом і темрявою».

ЗАЯВА

Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій щодо загрози сепаратизму

Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій категорично засуджує будь-яку дискусію щодо можливого розділення нашої Батьківщини та будь-які спроби сепаратизму, які несуть загрозу єдності та територіальної цілісності України.

Територіальна цілісність України, незалежність якої дарував нам Бог, є цінністю для нашого народу, а тому допустити її розділення ми не маємо права, бо це гріх перед Богом та майбутніми поколіннями нашого народу.

У нинішніх умовах суспільно-політичної напруги будь-яка дискусія на цю тему небезпечна, не слугує примиренню й веде до ескалації конфлікту, переносючи його в регіони.

Ми також засуджуємо провокування протистоянь та ворожнечу між жителями різних регіонів України, представниками різних національних меншин та віросповідань. Звертаємося до жителів всіх регіонів України словами Кобзаря: «Обніміться, брати мої! Молю вас, благаю!».

Уроки Майдану

Увага цілого світу в останні дні прикута до України. Не здивуюся, коли з часом слово «Майдан» увійде в лексикон інших мов без перекладу. На наших очах в Україні сталося щось надзвичайне. Я використовую слово «щось», бо нині важко знайти відповідне слово, щоб охарактеризувати те, що відбулося за останні три місяці. Ситуація змінюється настільки стрімко, що годі щось прогнозувати навіть на день наперед. Не знаю, якою буде Україна на момент, коли газета дійде до читача, але вже те, що є сьогодні, варте того, щоб над ним серйозно замислитися.

Історикам та аналітикам ще довго доведеться аналізувати майданівські події та робити відповідні висновки. Далеко не все зрозуміло й далеко не все так просто, як здається. Але вже зараз ми маємо право на те, щоб робити з останніх подій відповідні висновки.

Коли я слідкував за лютневими подіями на Майдані та в Україні в цілому, мене не покидало відчуття, що до мене промовляє Сам Бог. Навіть не промовляє – кричить! Не знаю, як для вас, але для мене цей голос був настільки потужним, що змусив не лише переосмислити своє християнське бачення, але й у чомусь покаятися. Отже, які уроки Майдану ми маємо вже сьогодні?

Закінчення на 6-й стор.

Турчинов подякував священнослужителям за підтримку народу у складний для України час

25 лютого у Києві відбулася зустріч в. о. Президента України, Голови Верховної Ради України Олександра Турчинова з представниками Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій.

Як повідомляє кореспондент РІСУ, О. Турчинов, звертаючись до релігійних лідерів, подякував їм за те, що у складний для України момент вони перебували поруч з народом і підтримували його. Він також звернувся до священнослужителів з проханням нести й далі слово пастиря людям.

Голова Верховної Ради сподівається, що співпраця влади і духовенства буде плідною і їхні зустрічі проходитимуть регулярно.

Чи можна критикувати владу: погляд Закону Божого

Панічний страх – ось чого часто бажують представники влади від власного народу. Слухняність, покора та ствердність їхніх рішень – рекомендована поведінка, яка диктується сьогодні нам.

Але чи завжди ми повинні мовчати, коли стикаємося із беззаконням влади? Особливо тоді, коли говорять: «Вся влада від Бога і нам потрібно коритися цій владі» (Римлянам 13:1).

Тут необхідно чітко розставити акценти щодо того, що таке коритися і що таке – говорити про правду, суд та справедливість. Коли проаналізувати Біблію, приходимо до дуже серйозного висновку: у жодному місці Писання не сказано про необхідність коритися фактам беззаконня влади чи миритися з ними.

Навпаки, і Сам Бог, і Божі мужі не раз критикували представників влади за беззаконня.

Наприклад, у другому псалмі Бог закликає царів і судді помудрішати і служити Йому; у 22-му розділі Книги пророка Єремії читаємо: «Послухай Господнього слова, о царю... Чинить правосуддя усунути бідних, і щоб відняти права від убогих народу Мого, щоб стали вдовиці здобиччю їм, і пограбувати сиріт...» (Ісаї 10:1-2).

Бачимо критику законодавців і в пророка Божого Ісаї: «Горе законодавцям несправедливим, та писарям, які пишуть на лихо, щоб від правосуддя усунути бідних, і щоб відняти права від убогих народу Мого, щоб стали вдовиці здобиччю їм, і пограбувати сиріт...» (Ісаї 10:1-2).

Дуже цікаво, що докір та критику влади знаходимо і в Новому Заповіті. Саме Іван Христитель без компромісів чітко виявляв беззаконня

царя, який в цей час правив, і критикував його за це. Апостол Лука про це дуже чітко пише: «Іван докоряв йому за... ВСЕ ЗЛО, яке заподіяв був Ірод» (Луки 3:19).

Один із найвеличніших апостолів – апостол Павло також дуже серйозно критикував представників правоохоронної та судової системи. Так, у Филипах він засуджує беззаконня влади: «Нас, римлян, незасуджених, різками сікли прилюдно, і до в'язниці всадили, а тепер нас таємно виводять? Але ні! Хай вони самі прийдуть та й виведуть нас!» (Дії 16:37).

У Єрусалимі Павло заявляє про своє право на справедливий суд і законне слідство: «Хіба бичувати дозволено вам громадянина римського та ще й незасудженого?» (Дії 22:25).

Більше того, будучи незаконно осудженим, Павло домагається вибачень від римських начальників за їхнє беззаконня (Дії 16:37-40).

Отже, вимагати правосуддя, заявляти про порушення права та критикувати владу за її беззаконня – це не тільки наше право, це наш обов'язок! Ми зобов'язані виявляти правду, беззаконня, суд та справедливість!

Сергій ГУЛА.

Конференція для дитячих працівників

Серце дитини -
піддатлива
глина
14-15
березня

Головний спікер
Іван Вилков

+38 097 189 76 79
+38 050 751 57 97

● ВАЖЛИВО

Як відомо, до виборів Президента України виконувати обов'язки глави держави буде Голова Верховної Ради України Олександр Турчинов. Цю звістку в українському суспільстві сприйняли неоднозначно.

Це нормальне явище. Кожен має право на свою думку. Але не на винесення вердикту в останній інстанції, мотивованого нічим іншим, як позакульнісними діями когось, кому це дуже вигідно.

Отож про Турчинова. Ось що пише про тимчасового Президента України відомий київський журналіст Юрій БУТУСОВ (uainfo.org).

«Друзі, кілька слів про Олександра Турчинова. Він очолював штаб Майдану з першого дня. І коли на Майдані ставало страшно, він був у першому ряду, і нікуди не щезав, не ховався. Це може комусь подобатися, комусь — ні, але він взяв на себе відповідальність, і чому тоді не було бажаних боротися з ним за цю владу на маленькому острівку свободи Майдану. І якщо би Майдан знищили, він був би мішенню номер один. Офіс «Батьківщини» спецназ розгромив і пограбував зовсім не тому, що Януковичу було з Турчиновим комфортно. Турчинов був серед тих небагатьох 10-15 депутатів, які завжди були на передовій, і він ні разу не виїжджав на канікули чи в закордонні поїздки. Спитайте Парубія, Авакова, Оробеця, Кубіва, Сенченко, Денисову. У цій часовій перехідній моделі влади Турчинов як глава ВР — це найбільш логічне рішення, яке принесе йому не лаври, а навпаки — масу репутаційних ризиків і конфліктів. Ви можете не поважати Турчинова, і я поважаю це ваше

Олександр ТУРЧИНОВ: «Саме віра робить людину людиною»

право. Але не смійте його ображати».

Редакція журналу «Мемо» (www.MEMO.im) наводить витяги з інтерв'ю Олександра Турчинова, яке він дав «Фактам» ще в лютому 2004 року. Зокрема, він сказав: «Мене найменше цікавить кар'єра чиновника. Я проповідую в церкві, і для мене пасторське служіння було б набагато цікавішим, ніж робота на посаді прем'єр-міністра». При цьому він підкреслював, що хоча він і проповідує в церкві, однак він не пастор. На запитання, з якою проповіддю він звернувся б до опозиції, Турчинов відповів: «... Людина, яка вірить в Бога, не боїться смерті. Тому що для нас, віруючих, смерть — це ворота до зустрічі з нашим

Творцем. Коли є віра, щезає страх. Ідіть вперед разом — і переможете».

На запитання, чи не побоюється Турчинов, що належність до протестантської церкви може працювати проти нього, оскільки більшість громадян України — або православні, або католики, він сказав: «Я не шукаю тут кон'юнктури. І справді, у радянські часи протестантів дуже жорстко переслідували. Тоді вважали, що оскільки найбільш розвинуті країни світу — такі, як США, Швейцарія, Голландія, — протестантські, то, безумовно, представників цієї конфесії треба кидати до в'язниць. Але світ змінюється. І Україна нині — поліконфесійна країна».

Я з величезною повагою ставлюся до всіх віруючих незалежно від того, до якої конфесії вони належать. Головне — щоб люди вірили. Тому що саме віра робить людину людиною. Без віри вона перетворюється на чудовисько, яке насилує, вбиває, вважає, що всі повинні працювати на нього. І, до речі, одна з головних проблем, які нав'язує цей режим Україні, — це руйнація саме моральних підвалин. Це найголовніший злочин цього режиму».

Тому не судімо, друзі, пам'ятаючи, що є лише один Суддя — Господь Бог. Краще молимося, щоб Він дав мудрості новій владі правильно вести народ.

День справжнього захисника Вітчизни

Я слухав виступ сотника на Майдані, де вперше після трьох днів війни не рвалися гранати, коли раптом люди розступилися і до сцени під'їхав автобус та швидко з трунами загиблих героїв.

На автобусі не було позначок «Ритуальна служба» чи «Поховання». Там був незвичний надпис: «Груз 200». Цим кодовим словом військові називають загинув. Хтось написав це спеціально, витратив час.

Так, інші надписи на цьому автобусі були б надоречні, подумав я, слухаючи молитви священиків. Бо коли молоді, красиві, сильні, мужні чоловіки, які вчора були поруч, сьогодні лежать у труні, це ніяк не може бути «Ритуал». Це війна.

Коли зі сцени повідомили, що в одного загинув — четверо дітей, у другого — єдина трирічна донечка залишилася круглою сиротою, бо мати померла ще раніше, а третій ще взагалі не встиг пожити — йому було лише 19 років, п'ятидесятирічний Майдан заплавав так по-дитячому пронизливо, як ніби він теж став цією сиротою, що плаче за втраченими батьками.

У них були такі мирні професії — як вони могли з такими «ботанічними» навичками опинитися на лінії вогню?

Як, мабуть, посміхався снайпер з цих незграб — ще б пак, йти в атаку з дерев'яними щитами та палицями — це ж так непрофесійно! Хіба так чинить професійний солдат? Хіба вояк буде рухатися по відкритій вулиці Інститутській?

Фахові бивці Януковича розстріляли їх граючись — поцілювали одному в ногу та вбивали тих, хто намагався витягнути пораненого. Навіщо вони йшли вперед? Їм так багато що було втрачати! І тут, коли майже вся площа, коли сотні галичан навколо мене почали читати «Отче наш», я, здається, збагнув.

Вони пішли на смерть, тому що бути солдатом — це не значить вміти тільки добре стріляти та знатися на тактиці. Бути солдатом — значить не відокремлювати свою особисту гідність від гідності за свою державу. Це значить поважати і любити не тільки те, що є в тобі та на тобі, але й все те, що навколо тебе. Твоя країна. Твоя коліска. Твоя відповідальність. Навчитися воювати — нескладно. Проте бути солдатом — це значить мати дух солдата. Солдат

без душі — кілер. Солдат з душею — воїн.

У війні за незалежність України народилася нова незалежна нація, яка має творити свою незалежну культуру та історію. Ми маємо жити в системі координат, яка зрозуміла для нас. Серед символів, які мають значення та торкаються серця.

Якщо це схвалить Майдан, я б відініти та назавжди рішенням Верховної Ради у найближчий сесійний день заснував справжнє українське національне державне свято — День захисника Вітчизни. 18 лютого — день, коли влада розпочала війну.

Бо нова незалежна нація народилася саме тоді, коли у неї з'явилися свої захисники, що за надвисоку ціну виграли битву на Майдані за нас, за нашу спільну державу, за майбутнє наших дітей. За кожну родину, що втратила близьких, де є поранені та скалічені. За кожну сироту, яка залишилася без батька.

Юрій БУТУСОВ.
«Українська правда».

Кому потрібен такий бог?

Це було напередодні Другої світової війни. У Німеччині вибухнув страйк шахтарів. Один з молодих християнських пасторів проходив мимо великої площі. На ящику з-під мила стояв чоловік в брудному спецодязі й голосно звертався до людей, що збиралися навколо нього. Він говорив про голодних дітей, низькі зарплати і безробіття.

Раптом він почав кричати ще голосніше, побачивши пастора: «А ось і пастор! Ану, підійди-но сюди!». Пастор завжди відзивався на привітне запрошення, але тут не знав, що й робити. І все ж він підійшов до натовпу, який розступився перед ним, утворивши прохід, і зімкнувся за ним в кільце.

Оратор із сарказмом кричав: «Послухай, пасторе! Якщо Бог є, у чому я не впевнений, якщо Він існує, і всі дадуть Йому звіт, то я сам цього хочу. Я стану перед

Ним і скажу: «Боже! Чому Ти допустив вбивство людей на полях битв? Чому Ти допустив смерть дітей від голоду, коли інші викидали їжу на смітник? Чому Ти допустив помирати людям від раку? Чому? Чому? І ще я скажу Йому: «Боже — забирайся! Забирайся геть! Ти мені не потрібний!». Він кричав і кричав.

І раптом, несподівано для всіх, пастор також почав кричати: «Цілком правильно, геть такого бога! Такого бога геть!».

Настала тиша. Оратор здивовано сказав: «Хвилинку! Ти ж пастор! Тобі не можна таке кричати». А пастор відповів: «Послухай! Такий бог, перед котрим ти смієш відкривати свій рот, бог, який повинен перед тобою звитувати, як звинувачений — перед суддею, існує тільки у твоїй уяві. Такому богові і я можу сказати: геть такого бога! Геть цього нерозумного бога, який створив наше божество. Бога, которого ми можемо у міру необхідності

звинувачувати, відкидати чи повертати назад! Такого бога не існує! Але я хочу сказати тобі дещо інше: існує інший, справжній Бог. Перед Ним ти станеш, як звинувачений, і тоді навіть рота не посмієш відкрити. Бо Він тебе запитає: «Чому ти Мене не шанував? Чому ти Мене не кликав? Чому ти жив в нечистоті? Чому обманював? Чому ненавидів? Чому жив так, як тобі хотілося? Ти думав, Я такий самий, як ти? Ні!». І тоді в тебе слова застрягнуть в горлі! І ти з тисяч своїх запитань жодного не задаш Йому. Бога, якому можна сказати: «Геть!», — не існує. Але є святий, живий, істинний Бог, Котрий одного разу може кожному з нас сказати: «Геть від Мене!». «Не кожен, хто каже до Мене: «Господи, Господи!», увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі» (Мт. 7:21). Якби ми могли звинувачувати Бога, то це був би нерозумний, видуманий бог! Існує тільки один святий Бог, Котрий звинувачує нас всіх у наших гріхах.

«... Тому, що те, що можна знати про Бога, явне для них, бо їм Бог об'явив» (Рим. 1:19).

Микола МАЗУРОВСЬКИЙ.

Роль Ізраїлю у приході Спасителя на землю

Дмитро МІШКУР
Координатор міжнародної організації
«Християни за Ізраїль»

«Першу книгу я був написав, о Теофіле, про все те, що Ісус від початку чинив та навчав, аж до дня, коли через Духа Святого подав Він накази апостолам, що їх вибрав, і вознісся. А по муці Своїй Він ставав перед ними живий і засвідченнями багатьма, і сорок день їм з'являвся та про Божее Царство казав» (Дії 1:1-3).

«А зібравшись з ними, Він звелів, щоб вони не відходили з Єрусалиму, а чекали обітниць Отчої, що про неї казав ви чули від Мене. Іван бо водою христив, ви ж охрищені будете Духом Святим через кілька тих днів! А вони, зійшовшись, питали Його й говорили: Чи не часу цього відбудуєш Ти, Господи, царство Ізраїлеві? А Він їм відказав: То не ваша справа знати час та добу, що Отець поклав у владі Своїй. Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі. І, прорікши оце, як дивились вони, Він угору возноситись став, а хмара забрала Його спереди їхніх очей... А коли вони пильно дивились на небо, як Він віддалявся, то два мужі у білій одежі ось стали при них, та й сказали: Галілейські мужі, чого стоїте й задивляєтесь на небо? Той Ісус, що вознісся на небо від вас, прийде так, як бачили ви, як ішов Він на небо! Тоді вони повернулися до Єрусалиму з гори, що Оливною зветься, і що знаходиться поблизько Єрусалиму, на віддалі дороги суботнього дня» (Дії 1:4-12).

Господь Ісус Христос зібрав Своїх учнів і наказав не відходити з Єрусалиму, а разом очікувати виконання Його обітниць. «Дух Святий зійде на вас, ви приймете силу і будете Моїми проповідниками, євангелістами, Моїми свідками — від Єрусалиму аж до краю землі».

Коли Він промовив ці слова, Його ноги почали відриватися від землі, а потім хмара слави забрала Його і піднесла на небеса. Учні були захоплені цим переживанням, і тут ангели принесли їм дуже важливе послання, яке допомогло апостолам пройти свій шлях, зберігти віру, а багатьом — перетерпіти мученицьку смерть за Христа і при цьому не зректися Господа. Що ж це було за послання? Настане день, коли Господь Ісус Христос, Який тільки що пішов від вас в небеса, повернеться на цю землю знов.

Що для нас важливе в цій посланні? Важливе те, як ми живемо на землі, з чим стикаємося кожен день, як бережемо свою віру. Якби повернення Христа залежало лише від Нього, Він би давним давно повернувся. Бо Він залишив тут дуже вагому причину, причину, яка вабить Його кожну мить. Що ж це за причина? Кого Він залишив, коли йшов? Ми — та причина, ми — Його улюблена Невіста, Його Церква.

І якби це залежало від Нього, Він би вже давно зірвався зі Свого трону, щоб бути зі Своєю Улюбленою разом. Що ж Його стримує? Відкриймо Біблію: «А Бог учинив так, як Він провіщав був устами Своїх усіх пророків, щоб терпіти Христові. Покайтеся ж та наверніться, щоб Він змиливався над вашими гріхами, щоб часи відпочинку прийшли від обличчя Господнього, і щоб послав заповідженого вам Ісуса Христа, що Його небо мусить прийняти аж до часу відновлення всього (в оригінальному перекладі — небо буде утримувати), про що провіщав Бог від віку устами всіх святих пророків Своїх!» (Дії 3:8-21).

Отже, небо буде утримувати Ісуса Христа до тих пір, поки не сповниться все, що Бог сказав через Своїх святих пророків. Мають збутися всі пророцтва, які запалють у небесному світлофорі зелене світло, піднімуть небесний шлагбаум і дозволять Христу зібгти по небесних сходинах, щоб бути з нами назавжди.

Про ці пророцтва зі Святого Письма і поміркуємо. Господь Ісус Христос стоїть на Оливній горі, дивиться на Єрусалим, який видніється, мов на долоні, дивиться на храм, і Він плаче за цим містом: «Єрусалиме, Єрусалиме, що вбиваєш пророків та каменуваш посланих до тебе! Скільки разів Я хотів зібрати діти твої, як та квочка збирає під крила курчаток своїх, та ви не захотіли!» (Матвія 23:37).

Ісус звертається до ізраїльського народу, до жителів Єрусалиму: «Скільки разів я відкривав вам Свої обійми, скільки раз хотів прикрити вас, сховати, але ви не пізнали часу відвідин, не зрозуміли, що саме Я — гарант вашого захисту, вашого благословення». Ісус плаче і далі пророкує: «Ось ваш дім залишається порожнім для вас!» (Матвія 23:38).

Ці слова збулись до деталей трохи більше ніж через 30 років. Десятий римський легіон в 70 році н. е. атакував Ізраїль і, фактично, зніс Єрусалим з лиця землі. Храм був переораний пугами, вбито мільйон євреїв, землю Ізраїлю перейменували на честь давніх ворогів Палестиною, а євреїв, які вижили, виселили з цих земель і розпорошили по світу.

А Ісус продовжує пророкувати: «Говорю бо Я вам: Відтепер ви Мене не побачите, аж поки не скажете: Благословенний, Хто йде у Господнє Ім'я!» (Матвія 23:39). На івриті ці слова буквально означають: «Схилитися на коліна, підняти руки і благословити Ім'я Господнє». Іншими словами, Ісус говорить: «Доти, поки Мій народ, євреї, жителі Єрусалима не стануть на свої коліна, не піднімуть свої руки і не благословлять Ім'я Господа Христа як Того, Хто був обцяний для спасіння Ізраїлю, вони не побачать Його». А це означає, що доти Його не побачать не тільки вони, Його не побачить ніхто на цій землі.

Коли ми думаємо про пришестя Христа у славі на цю землю, іноді ми думаємо, що Він збирається повертатися на цю землю ще щонайменше тричі: раз за Своєю улюбленою Невістою, за Церквою, вдруге — за китайцями, бо їх дуже багато, усі одразу не увійдуть, і третій раз — за Ізраїлем. Але чи так це?

Закінчення на 4-й стор.

Сергій САННИКОВ

У III столітті від християн ви-
магають вірити правильно, тобто
так, як вірив імператор. Хто мис-
лив не так, як він, того вважали
єретиком. І це теж була ціна, яку
християнству доводилося плати-
ти за своє царське становище.

З перенесенням столиці до Ві-
зантії у Римській імперії почався
серйозний розкол. Візантія була
збудована за взірцем римських
міст – за винятком того, що там
не було жодного язичницького
храму. Усе було влаштовано так,
щоб усі бачили: це місто нале-
жить християнам.

І тоді стаються дуже великі зміни у
церковному житті. Одну з найбільш
фатальних ролей в історії християн-
ства відіграло запровадження хрещення
в IV столітті. Якщо досі приймали хре-
щення лише в дорослому віці, то відтепер
почали практикувати хрещення дітей. А
це дозволило ввійти у члени церкви лю-
дям, які стояли дуже далеко від Христа.
Вони приймали Його лише розумом, а
не вірою, будучи формально при цьому
членами церкви. Багато з них почали
займатися в церкві вважливими посади, ведучи
справи всупереч Господнім наказам.

Говорячи про викривлення, які по-
частішали з того часу, варто задума-
тися: чи не повторюємо ми сьогодні
тогочасних помилок. Що важливіше:
Христос чи сьогочасне задоволення?
Це питання ми повинні адресувати собі
щодня, згадуючи про перші уроки історії
християнства.

Ще одна характерна риса панівного
християнства – це богословські дискусії
або, як про них іноді кажуть, вселенські
суперечки. Я іноді задаю собі запитання:
чому в часи Ісуса Христа ніхто не зада-
вався ціллію єдності формулювань, не
було суперечок про слова і визначення;
чому віруючі перших століть вміли збе-
рігати єдність, залишаючись при цьому
різними. І чому Христос не залишив жод-
ного філософського формулювання? Він
не дав визначення Царства Небесного,
Він не залишив явних формулювань, до
яких ми сьогодні звикли і які богослови
намагаються сформулювати, відгостри-
ти, правильно визначити. Це дуже цікаве
питання, і можливо, ми не знайдемо
вичерпної відповіді на нього. Але мене
завжди надихає твердження перших
християн, які говорили: ми не мудреємо,
ми живемо.

Це дуже цікава фраза. Для них життя
було набагато важливіше за правильні
формулювання. Але коли християнство
стало панівним, формулювання набули
враз дуже важливої ролі, і люди були
готові боротися, іноді аж до крові, від-
правляючи один одного на заслання,

Уроки історії християнства

доходило в буквальному значенні слова
до рукопашного бою за богословські
питання.

Коли послаблюється життя християн,
на перше місце виступає риторика, щоб
компенсувати брак життя.

Формування канону Священного Писання

Нам всім потрібно розбиратися в
дуже важливому питанні – питанні про
те, як формувалася канон Священного
Писання. Ми сприймаємо Біблію як
таку, не задумуючись, на яких умовах
формувалася канон. Це важливе іс-
торичне питання. І перш за все треба
сказати, що ні один із вселенських со-
борів не розглядав питання канонізації
новозаповітних книг. На соборах завжди
відпрацьовувалися питання віри. І ні один
собор ніколи не утверджував канон Свя-
щенного Писання, про що іноді можна
прочитати в окремих довідниках. Якби
собор затвердив канон, то собор був
би вищим за канон. Але ніколи зібрання
людей не утверджувало Священного
Писання, воно формувалося незалежно
від рішень людей.

Треба мати також на увазі, що коли
ранні християни – християни першого
століття говорили про канон, то йшлося
про канон Старого Заповіту – Септуагін-
ту, тобто так званий переклад Сімдесяти.
Спочатку християни почали запису-
вати окремі слова і вирази Ісуса Христа
– від очевидців. І на сьогодні історики
мають у своєму розпорядженні доволі
багато таких висловів – їх ще називають
логіями. Деякі з них, можливо, були ви-
користані, коли писалися книги Нового
Заповіту, зокрема Євангелія.

Згадаймо, як починається Євангеліє
від Луки: «Через те, що багато хто бра-
лись складати оповість про справи, що
сталися між нами, як нам ті розповіли, що
спочатку були самовидцями й слугами

Слова, тому й, все від першої
хвилі докладно розповідавши,
забажав описати за порядком
для тебе, високо достойний Те-
офіле, щоб пізнав ти істоту на-
уки, якої навчився» (Лк. 1:1-4).

Тобто Лука займався ре-
гельним дослідженням всіх
подій, пов'язаних з життям
Христа, – він сам не був їх
очевидцем, він був супутником
Павла, але він знав очевидців,
розпитував їх і використовував
записи, які вже тоді існували.

Окрім слів Христа, великою
популярністю користувалися
послання, або листи апостолів. І

християни завжди вірили і досі вірять, що
богонатхненність проявлялася не лише
при написанні, але й при формуванні книг
Нового Заповіту, що процес відбору цих
книг до канону так само відбувався під
невпинним наглядом і контролем Божим.
Завдяки цьому ми і маємо канон.

Але цей процес не проходив через
церковну ієрархію і не через пряме
відкриття Боже, дане якому-небудь
видатному пророку, а через історичні
обставини, в яких була задіяна велика
група людей. Бог не диктував кожному
автору все, що він хотів сказати, – Він
спрямовував авторів і керував рукою
писаря так, щоб той, хто записував
божественне об'явлення, не допускав
жодних помилок.

Окрім цього, канон формувалася через
численні обставини, які Бог створював в
житті багатьох людей, і цей процес за-
йняв майже три з половиною століття.

Таким чином, не тільки кожна окрема
книга є богонатхненим творінням, але і всі
книги разом, весь канон Писання – це
спільне творіння Бога і людини. Тому
апостол Петро пише у своєму Першому
посланні, що це було зведено «через
благовісників Духом Святим, із неба
посланим, на що бажають дивитися
анголи» (1 Петр. 1:12). І благовісники, і
Дух Святий, і людська сторона, і бже-
ственна сторона однаково були задіяні в
формуванні канону.

У першому столітті питання про канон
взагалі не стояло. Першою групою фак-
торів, які вплинули на його формування,
були лжевчення, що викривляли дух
і суть християнства. І тут варто відзна-
чити два напрямки, які вплинули на
формування канону. Це гностичний рух
Маркіона і рух Монтана.

Маркіон – це гностик, один із керів-
ників церкви, яка відійшла від істинного
шанування Бога і поклоніння Йому. Він
відкидав авторитет 12 апостолів і ви-
знавав тільки деякі послання апостола

Павла, а також сильно скорочене Єван-
геліє від Луки. Це логічно витікало з його
ставлення до книг Старого Заповіту, які
він категорично відкидав.

На противагу такому вченню Церква
була змушена чіткіше сформулювати
свою віру і підкреслити канонічність книг
апостолів Петра та Івана, а також під-
креслити свою вірність книгам Старого
Заповіту. Тобто вплив Маркіона змусив
розширити список канонічних книг. І
тільки в сукупності ці всі книги могли опи-
сувати правильну християнську віру.

Монтан вплинув на формування
канону цілком протилежним чином. Мон-
танізм – це був рух, який підкреслював
важливість пророцтв. Їх записували і чи-
тали нарівні з богонатхненими книгами,
з Євангеліями, посланнями апостолів. І
Церква була змушена захистити канон
від такого розширення, відкидаючи все,
що було сумнівним.

Ще однією групою причин, які зму-
сили християн уточнювати, які ж книги
вважати каноном, стали гоніння, які
супроводжувалися вимогою римських
властей видати християнські книги для
спалення. Видавати владі книги вважа-
лося в ранній Церкві великим гріхом, і для
служителів, які, як правило, зберігали ці
книги, було зовсім не байдуже, яку книгу
віддати: Євангеліє від Хоми сумнівного
походження чи Євангеліє від Івана,
апостола Ісуса Христа. Люди не хотіли
віддавати свої життя за книги, у справ-
жності яких вони сумнівалися.

Таким чином, всі межі канону стали
більш чіткими, більш окресленими і на-
були закінчених форм.

Третя група причин, яка відіграла
велику роль у формалізації списку
канонічних книг, чисто технічна. До II
століття книги існували у вигляді сувоїв
із пергаменту або тонкої шкіри. Кожна
книга була окремим сувоєм. навитим на
палицю, максимальна довжина якого не
перевищувала 10 метрів (Євангеліє від
Луки займало дев'ять метрів). Починаю-
чи з II століття в книговиданні відбулася
справжня технічна революція. Сувої ста-
ли замінити кодексами, тобто зшитими
зошитами. Це дозволило об'єднати книги
в один том і визначити послідовність книг
у тому. До цього чіткої послідовності книг
не було, усі вони у вигляді сувоїв збері-
лися в якомусь ящику чи мішку.

Таким чином, канон Священного
Писання формувалася під впливом різних
обставин. І віруючі розпізнавали в каноні
свою віру, вони бачили дію Святого Духа
і слідували за цими діями.

Найдавнішим відомим науці списком
такого роду вважають канон (або фраг-
мент) італійського історика і богослова

Мураторі, який був опублікований у 1740
році. Вважається, що він був складений
наприкінці II століття як своєрідний
короткий вступ до Нового Заповіту з
деякими коментарями. У цьому списку,
порівняно з сучасним каноном, відсутні
послання Петра, Якова і до євреїв, але
треба враховувати, що це тільки фраг-
мент, а не весь список.

Другий дуже відомий список книг
Нового Заповіту залишив нам Євсевій
Кесарійський на сторінках своєї «Цер-
ковної історії». Він розділив всі книги
на три групи. Перша – це книги, які у
всіх церквах приймалися незаперечно.
Друга група – книги, які приймали майже
всі церкви, хоча деякі й оспорювали. І
остання група – незаконні, несправжні
книги. Сюди належали так звані «Діяння
Павла», «Пастир Єрма», «Об'явлення
Петра», «Дідахе» тощо. Окремо Євсевій
виділяв групу книг, які вважав злими
і нечестивими. Це були Євангелія від
Петра, від Хоми, «Діяння Петра», «Ді-
яння Андрія» та інших апостолів. Євсевій
вважав ці книги вигадкою єретиків.

Інші відомі богослови також згадують
про канон. Афанасій Олександрійський,
розсилаючи церквам листи з приводу
святкування Паски, в одному з них,
датованому 367 роком, наводить перелік
новозаповітних книг, що точнісінько по-
вторює сучасний. При цьому він відділяв
канонічні книги від неканонічних, єретич-
них, а про канон говорив: «Це джерело
спасіння, і ті, хто прагне, наситяться
словами життя. Тільки тут зв'язується
божественне вчення. Ніхто хай не додає
до нього і не забирає».

Деякі собори також зафіксували те,
що вже було напрацьовано в Церкві
під впливом Духа Святого. Скажімо,
Лаодикійський собор у 363 році навів
повний список новозаповітних книг (так
званий 60-й канон). Гіпонський собор
393 року і Карфагенський 397-го також
підтвердили канон як незаперечний
авторитет у церквах, представлених на
цих соборах.

За якими ж критеріями визначався
канон? Таких критеріїв було три: апо-
стольське авторство (або авторство
близького співробітника апостола); од-
нодушне прийняття з боку всіх місцевих
церков; духовна чистота тексту. Мовби
підсумовуючи процес формування списку,
так званий Вінценський канон (V сто-
ліття) говорить, що канонічні книги відо-
бражають те, у що вірили «всі і завжди».

Може видатися дивним, що Церква
прийшла до єдиного висновку щодо ка-
нону, хоча на це потрібно було п'ять сто-
літь, але ще більше дивує те, що, попри
постійні догматичні суперечки, усі гілки
християнства досі визнають всі канонічні
книги беззаперечним авторитетом у всіх
питаннях віри і життя. Це можна поясни-
ти тільки тим, що формуванням канону
керувала не людина, а Той, Хто знає
абсолютну істину і Сам є істиною.

**Напевно, ніхто з нас не чекав, що нам
випаде жити в такий особливий, тривож-
ний і переломний час. І нині особливо
варто згадати про нашу відповідальність
перед Богом і перед народом, частиною
якого – і зовсім не випадково – ми є. Ми
– українці, тому що Бог запланував це для
нас, і неважливо, хто ми за національністю
– росіяни, євреї, вірмени чи поляки, не-
важливо, якою мовою ми спілкуємося. Бог
оселив нас на цій землі, яка називається
Україною, і тому ми – український народ.**

Але звернімося до Євангелія. «Ви – сіль землі»,
ми всі знаємо ці слова з Нагірної проповіді
Христа, записані в Матвія 5:13. Але деколи
забуваємо, що вони накладають на всіх нас велику
відповідальність, подвійну відповідальність.

Перше. Саме завдяки присутності Церкви – на-
шій присутності тут, на землі, Бог не позбавляє
землю Своєї милості і благодаті.

Друге. Силою Святого Духа ми стримуємо сили
беззаконня до часу, який признав і передбачив
Бог.

Одне з призначень Церкви на землі – пере-
шкодити виконанню амбіційних планів сатани
підпорядкувати собі світ. Саме тому апостол Павло
в 2 Сол. 2:3 говорить: «Хай ніхто жадним способом
вас не зведе! Бо той день не настане, аж перше
прийде відступлення, і виявиться беззаконник,
призначений на погибель...» і далі сьомий вірш:
«Бо вже діється таємниця беззаконня; тільки Той,

Сіль землі

хто тримає тепер, буде тримати, аж поки не буде
усунений Він із середини (з поміж нас)».

Той – це Дух Святий, Який діє в Тілі Христа,
Його Церкві, тобто в нас. Цей текст нам відкриває,
що поки Церква буде стояти твердо і безкомпро-
місно, вона матиме силу протистояти приходу
антихриста.

Сатана дуже добре це розуміє, тому його голо-
вна ціль – підірвати віру і праведність Церкви.
Коли він цього досягне, він відкриє собі вільний
шлях для духовного і політичного контролю над
усією землею.

І якщо він досягне успіху через нашу неспро-
можність виконувати покладений на нас обов'язок,
це означає, що ми стали сіллю, яка втратила
свою силу.

«Ви сіль землі. Коли сіль ізвітріє, то чим насолити
її? Не придасться вона вже ні на що, хіба щоб надвір
була висипана та потоптана людьми» (Мт. 5:13).

Не придасться вона вже ні на що – це дуже суво-
рий вирок. Результатом цього вироку буде наступне:
«Надвір була висипана та потоптана людьми».

Тобто віруючі можуть бути відкинуті Богом і від-
дані на наругу – невірною люди стануть Божим
зрядом покарання безсильної Церкви. Це нам відомо
– це вся старозаповітна історія Ізраїлю, історія його
поневолення Вавилоном, Ассирією, Персією.

Якщо ми, як Церква, не зуміємо правильно, по-
Божому, вести війну з силами беззаконня, то ми
можемо впасти в руки цих сил.

Що ж нам робити? Павло дає відповідь на це пи-
тання в Посланні до римлян: «Не будь переможений
злом, але перемагай зло добром!» (Рим. 12:21).

Перед нами тільки два шляхи: або ми пере-
можемо, або ми програємо, третього не дано. Ми
можемо використати добро, яке дає і відкриває
нам Бог, щоб перемагати зло, яке нам протистоїть.
Якщо ми цього не будемо робити, зло перемаже.
Ми втратимо можливість вільно сповідувати і
проголошувати свою віру, а свою поразку будемо
прикривати «правильними» словами на взірць: так
Бог допустив... Так, все, що стається, Бог допускає,
але не все Він планує.

Нині, фактично, вирішується доля нашої країни.
Час тривожний. Багато переживань. І доводилося
чути, що не треба дуже переживати, бо ця біда
Його народу не торкнеться. Брати і сестри! На-
справді ця біда вже торкнулася всіх нас, розуміємо
ми це чи ні. Торкнулася по тій простій причині, що ми
– українці. Ми не якась група людей невизначеної
національності, які сховалися у своїй зоні прожи-
вання (моя хата скраю) – і хай світ хоч згорить,
нас це не стосується, ми спасенні і благословенні.
Ми відповідальні перед Богом за те, щоб наше
оточення, наш край, наша країна максимально
почула про Нього і Його любов. Ми так багато
про цю любов говоримо – настав час її показати.
І способів для цього багато. Я не закликаю вас
брати в руки зброю. Робити добро можна різними

шляхами. І хай Бог дасть нам мудрості вибрати
правильний і найефективніший для кожного з нас.
Молитва – наш перший обов'язок, але не єдиний.
І особисто я готовий захищати свій народ, своїх
дітей і внуків.

Цілими ночами духовники номінальних церков
піднімали людей на Майдані на молитву. І люди
молилися так, як їх навчили. Навчили не ми. А що
робимо ми?

Я не докоряю нікому, брати і сестри, докоряю хіба
що собі. Бо я знаю, звідки може прийти допомога в
цей тяжкий для України час – і нині як ніколи всі ми
– і я перший – відповідальні за те, щоб розказати про
це людям і самому ревно просити про допомогу. Бо
інакше я стану сіллю, яка непридатна ні на що.

«Свої очі я зводжу на гори, звідки прийде мені
допомога, мені допомога від Господа, що вчинив
небо й землю» (Пс. 121). Хтось з відомих пропо-
відників сказав, що молитва рухає рукою Бога.
Дві з половиною тисяч років тому Неємія, який
відбудував мур Єрусалима, молився до Бога: «...
Нехай же буде вухо Твоє чутке, а очі Твої відкриті,
щоб прислухатися до молитви раба Твого, якою я
молюся сьогодні перед Твоїм лицем день та ніч за
Ізраїлевих синів, Твоїх рабів, і сповідаюся в гріхах
Ізраїлевих синів, якими грішили ми проти Тебе, і я,
і дім батька мого грішили» (Неем.1:6). Бог відповів.
Єврейський народ отримав з Божих рук свою дер-
жаву – країну, якою він сьогодні може пишатися.
Дорогі мої брати і сестри, сини і дочкі України, ми
– діти Того Самого Бога, і сьогодні слово за нами.

М. Б.

Закінчення. Поч. на 1-й стор.

Звернімося до слів Господа Ісуса Христа, де Він пророкує про Своє повернення: «А коли скажуть вам: Ось Він у пустині не виходьте, Ось Він у криївках не вірте! Бо як блискавка та вибігає зі сходу, і з'являється аж до заходу, так буде і прихід Сина Людського. Бо де труп, там зберуться орли. І зараз, по скорботі тих днів, сонце затьмиться, і місяць не дасть свого світла, і зорі падають з неба, і сили небесні порушаться. І того часу на небі з'явиться знак Сина Людського, і тоді заголосять всі земні племена, і побачать вони Сина Людського, що йтиме на хмарах небесних із великою потугою й славою» (Матвія 24:26-30).

Ось яким буде другий прихід нашого Господа. Він вже прийде не як жертва за гріх, не як Агнец, а як могутній Воїн, як Творець неба і землі. Він прийде як Господь усього, як Той, Кому належать всі творіння і уся влада, як Цар царів і Пан панів, і побачить Його кожне око, кожне коліно буде вклоняється Йому, і кожні уста будуть сповідувати Його.

Але Ісус говорить, коли Він буде повертатися, це не буде так, що одні Його побачать, а інші — ні. Написано: «Як блискавка та вибігає зі сходу і з'являється аж до заходу, так буде і прихід Сина Людського» (Матвія 24:27). Але це не відбудеться до тих самих пір, поки євреї не визнають Його своїм Господом.

Але чи може бути в історії такий момент, коли весь народ Ізраїлю буде визнавати Його як Господа? Звернімося до пророцтва Захарія: «Пророцтво Господнього слова на Ізраїля. Говорить Господь, що небо напнув та землю застав, і вформував дух людини у нутрі її: Ось Я Єрусалим учиню за келиха оп'яніння всім народам навколо, і на Юду також, коли буде в облозі на Єрусалим (в оригінальному тексті сказано: «І Юда буде в облозі, як і Єрусалим»). І буде в той день, Я зроблю Єрусалима за камінь тяжкий всім народам: усі, хто буде його порушати, будуть конче поранені, і зберуться на нього всі народи землі» (Захарія 12:1-3).

З цього уривка Святого Письма ми можемо побачити, що наприкінці часів, перед поверненням Господа Ісуса Христа, раптом у світовому співтоваристві запанує неймовірна, приголомшлива думка, яка об'єднає всі народи. І ця одна-єдина настирлива думка прийде в розум людей усіх народів світу: підемо і знесемо Єрусалим з його підвалин, перенесемо цей камінь, який заважає людству жити в злагоді. Усі народи землі підуть війною проти Ізраїлю і Єрусалиму.

Далі написано: «Того дня Я вчиню князів Юди, немов ту жаровню з огнем між дровами, і як палаючий смолоскип між снопами, і будуть вони пожирати праворуч і ліворуч всі довкілля народи. І знову осяде на місці своєму Єрусалим, у Єрусалимі. (Це не зовсім точний переклад, в оригіналі написано: «Єрусалим залишиться стояти на своєму місці там, де він є, незалежно ні від чого»). І Господь допоможе найперше Юдиним наметам, щоб не збільшилась слава Давидового дому та єрусалимського мешканця понад Юду. Того дня оборонить Господь єрусалимського мешканця, і буде того дня той, хто спотикається серед них, як Давид, а дим Давидів як Бог, як Ангел Господній перед ними. І станеться в день той, і Я буду шукати, щоб понизити всі ті народи, що приходять на Єрусалим. А на Давида дим та на єрусалимського мешканця Я виллю Духа милости та молитви. І будуть дивитись на Мене, Кого прокололи, і будуть за Ним голосити, як голоситься за одинцем, і гірко заплачуть за Ним, як плачуть за первенцем. Того дня здійметься велике голосіння в Єрусалимі, як голосіння Гадаріммонна в Меїддонській долині. І буде земля голосити, кожен рід окремо: окремо рід дому Давида, і окремо жінки їх, окремо рід дому Натана, й окремо жінки їх, окремо рід дому Левія, і окремо жінки їх, окремо рід Шімії, і окремо жінки їх. Усі роди, які позостали (маються на увазі всі 12 племен Ізраїлю) — кожен рід окремо, і окремо жінки їх. Того дня відкриється джерело для Давидового дому та для єрусалимських мешканців для жертви за гріх і за нечистоту» (Захарія 12:6-14,13:1).

У той самий момент, коли народи вирушать війною супроти Ізраїлю, оточать Єрусалим і захочуть його зруйнувати,

Роль Ізраїлю у приході Спасителя на землю

Дмитро МІШКУР
Координатор міжнародної організації
«Християни за Ізраїль»

Господь Ісус втрутиться в ситуацію, у саму гущу подій, виступить проти цих народів і зруйнує їх. А на народ Ізраїлю, який збереться на своїй землі, Він зілє Духа Святого, Духа милости і благодаті, і в цей момент їх очі відкриються і вони побачать Того, Кого прокололи. І написано: «І будуть за Ним голосити, як голоситься за одинцем». Вони будуть голосити: «Як же ми не пізнали Тебе, як не зрозуміли, що Ти був Тим, Хто прийшов для нашого спасіння, ми так довго відкидали Тебе». І буде ревний плач, але це буде не гіркий плач скорботи, а ревний плач примирення, тому що написано, що в цей момент відбудеться каяття по всій землі Ізраїлю.

«Того дня відкриється джерело для Давидового дому та для єрусалимських мешканців для жертви за гріх і за нечистоту» (Захарія 13:1). Що це за джерело? Є тільки одне джерело, здатне змити й очистити гріхи, — це кров Господа Ісуса Христа. У цю хвилину Його кров очистити і обмие всі 12 племен Ізраїлю, і вони піднімуть руки і благословлять Ім'я Господа Ісуса Христа.

Про ці події ми читаємо в 14-му розділі Книги пророка Захарія з другого по дев'ятий вірші: «І зберу всі народи до Єрусалиму на бій, і буде здобуте це місто, і пограбовані будуть доми, а жінки позбездіти. І вийде півміста в полон на вигнання, а решта народу не буде погублена з міста. І вийде Господь, і стане на прю із народами цими, як дня боротьби Його, за дня бою. І того дня стануть ноги Його на Оливній горі, що перед Єрусалимом зі сходу, а Оливна гора на свої половини роздвоїться, на схід і на захід, на дуже велику долину. І на північ осунеться половина гори, а половина її на південь. І віткати ви будете в долину Моїх гір, бо долина гірська сягатиме по Ацал. І віткати ви будете, як утікали перед землетрусом за днів Уззії, царя Юдино-го. І прийде Господь, Бог мій, і з Ним усі святі. І станеться в день той, світла не буде, і буде холод та замерзання. І буде єдиний то день, Господу знаний, то буде не день, і не ніч, і буде, на час вечора станеться світло. І станеться в день той, вийде з Єрусалиму живая вода, половина її до східного моря, а половина її до моря західного. Літом і зимою це буде. І стане Господь за Царя над землею всією, Господь буде один того дня, і одне Ім'я Його». Ось як Він повернеться.

Ноги могутнього Бога стануть на гору, з якої Він піднісся. Сьогодні ця гора вважається частиною Єрусалима. Від дотику Господа ця гора поділиться на дві гори з величезною долиною, по якій потечуть ріки живої води, і Він ввійде в Єрусалим, сяде на трон, утвердить Тисячолітнє царство, і написано, що всякий нечистий дух буде вилучений з цієї землі, диявол буде скрутий і посаджений в безодню на тисячу років, щоб не спокушати народи.

З Єрусалима вийде нова Божя конституція, і всі народи будуть покладатися на цей Закон. Як ріки наповнюють море, так пізнання Бога буде наповнювати цю землю, сила воскресіння Господа пронизуватиме творіння на цій землі, і всі люди, всі народи будуть вклоняється єдиному Господу на цій землі — Ісусу Христу.

Ізраїль буде правити разом з Гос-

подом, і Церква буде правити разом з Господом на цій землі тисячу років. Апостол Павло говорить у Посланні до римлян: «Отож я питаю: Чи ж Бог відкинув народа Свого? Зовсім ні! Бо й я ізраїльтянин, із насіння Авраамового, Веніамінового племені. Не відкинув Бог народа Свого, що його перше знав...» (Рим. 11:1-2). Бог знав народ Ізраїлю, знав його перемоги, також знав його помилки, гріхи та падіння — так само, як Він знає наші перемоги, наші гріхи, наші помилки і падіння. Але Він знає, що ми не залишимося лежати, якщо ми впади, не залишимося у гріху, якщо згрішили, Він знає, що ми піднімемося, що заради Нього ми будемо жити до останнього подиху, знає, що ми будемо долати наш шлях разом з Ним, що ми звершимо все те, що Він для нас приготував.

І коли ми звершимо своє призначення, як апостол Павло, який говорить: «Віру зберіг, свій біг закінчив і йду за винагородою», ми увійдемо до небесного Єрусалиму, і нас зустрінуть мільйони ангелів Божих, щоби вшанувати як переможців. Господь Ісус Христос відкриє обійми і промовить: «Мої любі, ви перемогли, ви виконали все, заради чого Я породив вас на землі, віру в Мене зберегли до останнього подиху життя. Увійдіть в Мою радість». Він обійме вас, притисне до Своїх грудей, і ви почуєте, як стукає Його серце. Він зітре ваші слюзи і промовить: «Це місто Я приготував для тебе, ці ворота з перлин відкриті для тебе, ці вулиці з золота — для тебе, ці підвалини з дорогоцінного каміння — для тебе, увійди і радій зі Мною».

Заради цього варто жити. Заради цього варто здобувати перемогу. Навіть коли здається, що коліна слабнуть і вже немає сили підвестися, коли ви ведете боротьбу зі зневірою, гріхом, з нерозумінням близьких — що би не довелось вам долати, заради цього варто жити, заради цього варто перемагати. Господь Ісус Христос дасть вам винагороду за все, що ви зробили для Нього, за кожен подих заради Нього, за кожну жертву заради Нього, кожну справу заради.

Павло говорить: «Також і теперішнього часу залишився останок за вибором благодаті. А коли за благодаттю, то не з учинків, інакше благодать не була б благодаттю. А коли з учинків, то це більше не благодать, інакше вчинок не є вже вчинок» (Римлян 11:5-6). Апостол Павло говорить, що, незважаючи на всі трагедії, через які пройшов народ Ізраїлю протягом останніх двох тисяч років через розсіяння, багаття, погроми, через інквізицію, через різно мусульманами, Голокост Другої світової війни, коли шість мільйонів євреїв були знищені тільки за те, що вони були євреями, по Господній благодаті Бог зберіг Свій народ. І далі Павло говорить: «Що ж? Чого Ізраїль шукає, того не одержав, та одержали вибрані, а останні затверділи», як написано: Бог дав їм духа засипання, очі, щоб не бачили, і вуха, щоб не чули, аж до сьогоднішнього дня». Ізраїлю належать Божі обітниці, належать богослужіння, Заповіти, патріархи, отці, пророки, Христос. Але більша частина Ізраїлю затверділа, осліпили їх очі, проте частина Ізраїлю це отримала.

Що ж це за вибрані? Апостоли, учні! Якої національності вони були? Євреї! Де народилась перша Церква? В Єрусалимі, і складалась вона з євреїв. Історики стверджують, що перша Церква налічувала приблизно сто тисяч членів. Вибрані отримали, а інші затверділи. Невже це вироки, не вироки це констатації фактів? Але Павло продовжує: «Тож питаю: Чи ж спиткувались вони, щоб упасти? Зовсім

ні! Але з їхнього занепаду спасіння поганам, щоб викликати заздрість у них. А коли їхній занепад багатство для світу, а їхнє упокорення багатство поганам, скільки ж більш повнота їхня?» (Римлян 11:11-12).

Це не вирок, не фінал, не суд. Це — Божий план, який засвідчує, що Господь завжди любив не тільки ізраїльський народ, не тільки народ Ізраїлю вибраний, не тільки народ Ізраїлю улюблений. У Бога завжди був гарний план для всіх народів землі, Бог любить всі народи, любить кожну людину незалежно від кольору шкіри, мови. Чи вдячні ми Господу за це? І в той час коли весь світ звинувачує євреїв у своїх навіть комунальних проблемах, вони дивляться на Церкву, на наше поклоніння Господу Ісусу Христу, на наше ставлення до них, і це має викликати в них ревність за їх Богом. Написано: «Коли ж відкинення їх то примирення світу, то що їхнє прийняття, як не життя з мертвих? А коли святий первісток, то й тісто святе; а коли святий корінь, то й віття святе. Коли ж деякі з галузок відломалися, а ти, бувши дике оливне дерево, прищепився між них і став спільником товщу оливного кореня, то не вихвайся перед галузками?» (Римлян 11:15-18).

Бог взяв нас, галузку дикої оливи, яка не знала Бога, була відокремлена від Заповіту, і прищепив нас посеред цих гілок Божого дерева, ім'я якого — Ізраїль, до цього самого кореня, який тримає Ізраїль, зробив нас співучасниками цього самого коріння і цього соку оливи, який живить Ізраїль. Ось чому ми маємо повне право сьогодні сказати, що «жодна зброя, що зроблена буде на тебе, не матиме успіху, і кожнісінького язика, який стане з тобою до суду, осудиш» (Ісаї 54:17). Спочатку ця обітниця була дана через пророка Ісаю ізраїльському народу, але нас було прищеплено серед цих гілок оливного дерева і ми стали спільниками цього заповіту обітниць, цього майбутнього, цієї долі.

Для тих, хто любить Божі таємниці, апостол Павло відкриває: «Бо не хочу я, браття, щоб ви не знали цієї таємниці, щоб не були ви високої думки про себе, що жорстокість сталась Ізраїлеві почасті, аж поки не ввійде повне число поган, і так увесь Ізраїль спасеться, як написано: Прийде з Сіону Спаситель, і відверне безбожність від Якова, і це заповіт їм від Мене, коли відійму гріхи їхні!» (Римлян 11:25-27). Ця сліпота та затвердіння Ізраїлю були дані на певний термін історії задля спасіння всіх народів. І в Євангелії від Матвія Ісус говорить, що перед Його приходом Євангеліє буде проповідане всім народам, і тоді прийде кінець.

Сьогодні Євангеліє розноситься так швидко як ніколи раніше. Воно досягає ті народи, які ніколи не знали Бога. Ще донедавна комуністичний Китай був відгороджений від світу китайською стіною, а сьогодні тут Церква зростає, і християнські історики говорять, що сьогодні в Китаї вже сто тисяч народжених згори і сповнених Святим Духом християн.

Ми всі пам'ятаємо, що 2004 року в Індонезії цунамі забрало життя чверті мільйона людей, та не всі знають, що до цієї події церкви, засновані там, зазнавали утиску і неймовірних гонінь з боку мусульман. З неї вигнали всіх місіонерів, а індонезійців, які увірували в Христа, намагалися насильно повернути в мусульманство, їх кидали у тюрми, багато з них померли насильницькою смертю, у них забирали дітей і давали на всиновлення в мусульманські сім'ї. Сьогодні, через дев'ять років, в Індонезії є церкви по 25-30 тисяч людей. Євангеліє шириться як ніколи. Мусульманські країни захиляються в громадянських війнах та кровопролиттях, але там є живі церкви, де браття і сестри поклоняються Господу Ісусу, проповідують Євангеліє, незважаючи на те, що там за віру в Ісуса Христа — смертна кара. Є свідчення, що в Ірані і в Іраку декільком поселенням, сотням людей одночасно являвся Господь Ісус,

і вони наворачтались до Нього.

Ми рухаємося до розв'язки дуже швидкими кроками. У Книзі пророка Єремії загадано про показник часу: «Тому так промовляє Господь, Бог Ізраїлів, про пастирів тих, що пасуть Мій народ: Ви отару Мою розпорошили й їх розігнали, та не наглядали за ними. Ось тому покараю Я вас за лихі ваші вчинки, говорить Господь! А Я позбираю останок отари Своєї з усіх тих країв, куди Я їх повиганяв був, і їх поверну на пасовиська їхні, і вони порозплоджуються та розмножаться. І над ними поставлю Я пастирів тих, які пастимуть їх, і не будуть боятися вже й не злякаються, і не будуть загублені, каже Господь! Ось дні наступають, говорить Господь, і поставлю Давидові праведну Парость, і Цар зацарює, і буде Він мудрий, і правосуддя та правду в Краю запровадить. За днів Його Юда спасеться, Ізраїль же буде безпечний. А це Його Ім'я, яким Його кликати будуть: Господь праведності наша. Тому наступають ось дні, говорить Господь, і не будуть уже говорити: Як живий Господь, що вивів синів Ізраїлевих із краю єгипетського, а тільки: Як живий Господь, що вивів синів Ізраїлевих із краю єгипетського, і випровадив насіння дому Ізраїлевого з північного краю, і з усіх тих країв, куди їх був повиганяв! І осядуть вони на своїй землі» (Єремії 23:2-8).

Господь через пророка Єремію говорить, що перд тим, як Він зацарює на цій землі як Цар, Він збере народ Ізраїлю, євреїв з чотирьох кінців світу у Свою землю. І в міру того, як Він буде повертати їх, Він буде давати їм пастирів по серцю Своєму.

Євреї з нашої території завжди хотіли повернутись на свою землю, та вони не мали цієї землі. І лише 65 років тому, 14 травня 1948 року, в один день пророцтво Ісаї, якому 2600 років, виповнилось. Чи чули ви щось подібне? Чи народжувався народ в один день, як Ізраїль, як Сіон? Тільки почалися муки пологів, і одразу народив синів своїх. Була відроджена держава Ізраїль після 2000 років небуття, і євреї отримали можливість повертатися на свою землю.

Але євреї на нашій території все ще були за залізною завісою. У 1991 році двері відчинилися навістіж. Радянський Союз впав, Євангеліє ринуло на наші землі, а євреї отримали можливість повернутися додому. І за ці роки один мільйон двісті тисяч російськомовних євреїв вже повернулися на свою землю, кожен сьомий євреї в Ізраїлі говорить російською. Цей вихід поширився на Європу і Америку. Сьогодні євреї щомісяця повертаються з Франції, Англії, Північної Америки, Канади, Аргентини, Південної Африки. На сьогодні в Ізраїлі живуть євреї, які представляють діаспори 70 країн. Євреї повертаються додому. Це говорить про те, що Ісус повернеться зовсім скоро.

І сьогодні церкви є в майже в кожному великому і малому місті Ізраїлю. Євангеліє проповідується на цій землі все більше і більше. Господь повертається, Він гряде.

Перше покоління християн, перша Церква без телебачення, без Інтернету, без літаків поширили Євангеліє по всьому цивілізованому світу, зробили свою справу так добре, що Євангеліє досягла нас. І ми сьогодні насолоджуємось цими чудовими odkrovenнями. Слово Боже насичує нас кожен день. Але ми не самі цього досягли, є покоління, які звершили до нас свій біг. Не знаю, чим ми догодили Богу, що Він дозволив нам народитися саме в цей час і бачити, як пророцтва, які проголосували пророки тисячоліття тому, здійснюються безпосередньо на наших очах.

«Тепер же промовив Господь, що Мене вформував Собі від живота за раба, щоб повернути Собі Якова, і щоб Ізраїль для Нього був зібраний. І був Я шанований в очах Господніх, а Мій Бог стався міццю Моєю. І Він сказав: Того мало, щоб був Ти Мені за раба, щоб відновити племена Якова, щоб вернути врятованих Ізраїля, але Я вчиню Тебе світлом народів, щоб був Ти спасінням Моїм аж до краю землі!» (Ісаїя 49:5-6).

Одна Його рука відкрита, щоб зібрати євреїв до Нього і повернути їх, друга рука простягнена, щоб стати світлом для всіх поган і зробити з нас один Божий народ.

Друг, для Якого варто жити

● СВІДЧЕННЯ

Народилася я у звичайній сім'ї, де було не без темних плям у відносинах між батьками. Тато дуже пив, мама все несла на своїх плечах. У церкву мої батьки ходили раз чи двічі на рік. Ще з дитинства мама була для мене авторитетом, оскільки лише вона турбувалася про мене, але тата я також дуже любила. Я була самостійною дівчинкою і, хоча була ще дитиною, почала шукати, як краще захистити себе або як виходити з тієї чи іншої ситуації «сухою з води» (обманювала тощо). Та завжди згадувалося те, що навчала мене мама, – треба бути доброю дівчинкою. Коли я робила щось погане, завжди хотіла це виправити. Минав час, і я помітила, що зло в моєму житті переважає над добром.

Період мого дитинства якраз випав на той час, коли в газетах частенько з'являлися статті про точну дату кінця світу, і це завжди мене лякало. Я ще з дитинства знала, що є рай – туди йдуть всі добрі люди після смерті, і є пекло, куди після смерті йдуть всі злі люди. Я, звичайно, себе вважала доброю людиною; та коли робила щось погане, ця звістка про кінець світу мене дуже лякала, і я з усіх сил намагалася бути доброю.

Та одного разу я десь почула, що всі діти, які помирають, йдуть у рай, і це мене заспокоїло. Я вважала, що до 13 років я ще дитина, а тому можу жити спокійно. Час минав, вже 13 давно минуло, і я знову почала боятися кінця світу, бо розуміла, що мої недобрі вчинки ведуть мене у пекло. Але з кожним днем усвідомлювала все більше і більше, що мої добрі вчинки не покривають недобрі. Жила зі страхом, але вже нічого не могла вдіяти – зло в моєму серці переважало над добром.

Часто (перед великими святами) ходила на сповідь, щоб якось виправдатися у своїх очах, в очах рідних і близьких. Але моє серце постійно тривожилося: мама помічала, що я змінювалася на гірше. Тоді я помітила, що вона частенько почала ходити до православної церкви (вже не раз на рік). Часто тягнула мене туди – я йшла з великим незадоволенням. Декілька

разів непритомніла, і це стало останньою краплиною – я перестала ходити в церкву.

Одного разу мама побачила двох доньок своєї подруги, які кардинально змінилися, і вони пояснили, що це зробив Бог. Дівчата запросили маму в одну з євангельських церков міста Луцька. Вона почала відвідувати недільні богослужіння, часто мені пропонувала піти на зібрання, та я не хотіла, оскільки знала, що «віру міняти – гріх». Хоча тепер усвідомлюю, що це була не віра, а просто моє бажання змінюватися, жити по-іншому – для Бога.

Та, все-таки, одного разу, з поваги до своєї мами, я пішла на зібрання. Хоча почувалася там не зовсім комфортно, однак розуміла, що там говорять правду. Але повернулася додому і забула про церкву, жила, як раніше.

Та якось потрапила на зустріч у наметі – на тижневу євангелізаційну програму тієї церкви на вулиці. Мені дуже там сподобалося. Це був останній день таких зустрічей, і наприкінці пастор закликав до покаяння. Я ще боялася зробити такий крок, але знала, що мені потрібне примирення з Богом. У той вечір я підняла руку, і за мене молився пастор. Наступного дня на богослужінні (а це було хрещення) я примирилася з Богом. Бог вивів мене наперед. Хоча було страшно, та я йшла до Нього, попросила вибачення за те,

що жила не так, як Він хотів. Мені було 15. Я ще мало спробувала у житті, та каятися перед Ісусом було в чому.

30 червня – це крапка мого старого існування і початок нового, прекрасного життя з Богом. Хоча після цього я робила немало гріхів, та завдяки Духу Святому щоразу просила вибачення в Бога.

З кожним днем Бог робив мене сильнішою, давав силу протистояти гріху. Те, що я робила раніше, стало для мене огидою і повним безглуздя. Ісус змінив мій світогляд, подарував мені нове життя, а найголовніше – кінець світу мене вже не лякає, адже знаю, що після смерті буду зі своїм Господом. Щедрий Господь дав мені служіння – працю з дітками в дитячому клубі, а це я співаю для Божої слави.

Моє життя змінилося – це не означає, що воно стало безтурботним, без проблем. Але тепер я маю найкращого Друга, який не залишить у найважчу хвилину, Того, Котрий знає все моє життя, всі мої бажання та мрії, ніколи не осудить та не зробить боляче, і це Ісус, мій Цар.

Хоча я ніколи Його не шукала, навіть нічого про Нього не хотіла знати, Він знайшов мене і прийшов до мене. Мій Друг допомагає мені змінюватися, ставати подібною до Нього. І варто жити для такого Друга.

Ірина ПОТУРАЙ.

10 правил нової України

1. Не давати і не брати хабарі

Риба гниє з голови, а в нашому випадку країна гнила починаючи з кожного з нас. Цукерки лікарям, коньяки за швидке виготовлення документів, пухкі конверти за прийняття на важливу посаду, фраза: «Ну, ти ж знаєш, що треба зробити» – усе це підживлювало колосальну систему корупції, яка починалася з маленького села і закінчувалася Межигир'ям. Не буде пропозиції – не буде і попиту на хабарі. Почнімо будувати Європу персонально біля себе – припинімо підживлювати піраміду корупції. Це не страшно.

2. Не красти

Важко втриматися від спокуси підправити документи та списати з бюджету компанії трошки менше, а собі в кишеню покласти трошки більше. Особливо коли на тебе вдома очікує сім'я. Треба навчитися систематично вивітрювати з голови погані звички, що походять з СРСР: брати те, що вам не належить або погано лежить будь-де – на роботі, на вулиці чи деінде. Ви крадете не у когось нерального – ви обкрадаєте, у першу чергу, самого себе – бо жити ж тут вам. Кожного разу, коли у вас виникатиме таке бажання, – погляньте на себе у дзеркало і побачте там Януковича.

3. Поважати інших

Мирне співіснування неможливе без поваги, і саме воно стане запорукою економічного успіху. Лише коли ми навчимося поважати інших людей – незалежно від того, якою мовою вони розмовляють, якої вони нації, віросповідання, орієнтації, яку музику слухають і яких політиків підтримують, – лише тоді зможе початися справді мирне життя. Просто приймімо те, що хтось не такий, як ми, – і стане набагато легше. Наша різноманітність і робить нас сильними.

4. Допомогати

Вбиваймо вірус байдужості всередині себе. Не біймося підняти людину, яка впала посеред вулиці. Це не соромно, це навпаки – дуже приємно! Щира посмішка та слово «дякую» мотивує краще всіх нагород та премій. Ну і, рано чи пізно, може трапитися так, що допомога буде потрібна вже нам – ми б не хотіли залишитися в біді на самоті, чи не так?

5. Дотримуватися чистоти

Чомусь як тільки ми потрапляємо за кордон, у нас вмикається режим «Європи» – ми припиняємо смітити та порушувати правила. Чому б не спробувати тримати цей режим в увімкненому стані – постійно і вдома? Це дуже просто: ніж жалітися на те, який безлад біля вашого будинку, не кидати недопалки та обгортки будь-де.

Не біймося поширювати цей приклад і впливати на людей, якщо бачимо, що хтось навіть не думає про те, де викидати сміття. В Україні є прекрасні ініціативи

– наприклад, «Зробимо Україну чистою». Їм потрібна ваша підтримка.

6. Самоорганізуватися

«Хата скраю» – це архаїзм та девіз старої України. Гаслом нової України має стати самоорганізація. Якщо ви не вірите – подивіться відео з Майдану і зрозумійте, що насправді це дуже легко – навіть коли вас 10, 500 чи тисячі. Ведімо діалог з сусідами – відстоюймо права своїх будинків. Розмовляймо з колегами та розвиваймо робочі колективи. Одна людина здатна зробити багато, а група самоорганізованих людей – ще більше і ще краще. Попросімо допомоги, зорганізуємося з тими, хто солідарний з нами, – і ми зможемо вирішити будь-яку проблему.

7. Брати відповідальність

Настав час розширити коло відповідальності трохи далі, ніж ми звикли досі. Треба прийняти цю думку до уваги: лише ми несемо відповідальність за власне життя і власний успіх, і ніхто інший! Наша відповідальність – це і чистота в місті, і депутати, яких ми обираємо, щоб представляти наші інтереси. Не біймося брати відповідальність за свою роботу, за свої обіцянки та своїх близьких: це додає наснаги, сил та впевненості у діях. Це – фундамент нашого існування.

8. Не боятися

Це – саме те, з чого починається нова Україна. Люди почали усвідомлювати, що страх – це єдина перепона до кращого життя. І Небесна сотня поклала свої життя саме за те, щоб ми змогли жити в країні без страху. Щоб ми не боялися гуляти містами, відстоювати свої права, ловити злодіїв та вільно висловлювати свою думку. Свобода – це перша сходинка до змін. Лише будучи фізично, морально і духовно вільними, ми зможемо втілити у життя всі ті мрії, про які думаємо кожного дня.

9. Не чекати

Досить чекати, що хтось прийде і наведе лад біля вашого будинку. Досить чекати, що держава в обличчя чиновників чи влади дасть нам роботу чи вирішить проблеми. Найбільш незадоволені жителями – це ті, хто скиглити і чекає, що хтось зробить все за нього. Вставаймо і діймо! Лише від нас залежить, наскільки гарним буде наше життя.

10. Розширювати кругозір

Час вийти на світло з печер своїх стереотипів. Час позбутися міфів, які весь час насаджують нам політики чи ЗМІ, – лише так ми знайдемо справжню істину. Не судімо про те, чого ми не знаємо чи не бачили. Подорожуймо – починаймо з найкращих куточків своєї області і закінчуймо найкращими місцями України та світу. Читаймо книги і знайоммося з новими людьми. Відкриймо себе для світу, і він відкриє всю свою неймовірність для нас.

Хорал «Алілуя», або Пробудження Генделя

Кому з християн не відомий знаменитий хорал «Алілуя», який виконують різні хори ось вже майже три століття. Зазвичай звучить цей гімн в особливо урочисті дні – такі, як Пасха чи Різдво. Слухаючи цей твір, відчуваєш якесь піднесення в душі, хочеться встати і також співати разом з хором.

Автор цього хоралу – композитор XVIII століття Георг Фредерік Гендель, біографія якого дуже цікава і повчальна для багатьох віруючих.

Народився Георг в Німеччині у сім'ї забезпеченого лікаря-цірульника того ж року, коли народився Бах. Його батько завжди мріяв, щоб хлопчик став юристом. Але сина тягнуло до музики. Сторонні люди, помітивши незвичайне обдарування Георга, почали вмовляти його батька віддати хлопчика в музичну школу. Той довго опирався, але, все-таки, погодився.

Обдарований хлопчик через кілька років став композитором. В його 20 років про нього вже знали музиканти і любителі музики Італії та Англії. Як композитор, Гендель був дуже пло-

дитим. Він писав багато творів, причому писав добре і швидко. Музика народжувалася в ньому так стрімко, що він ледь встигав її записувати. Характерно, що музиканти досі з трудом грають «нагородження» нот, котрі поспіхом накидав цей композитор.

Цікаво, що ще невідомий тоді композитор Бах завжди мріяв зустрітися з Генделем, але ця зустріч так і не відбулася, хоч їх лікував один і той самий лікар.

Слава завжди супроводжувала Генделя, найоплачуванішого композитора

на землі. Люди готові були битися, щоб потрапити на його концерти. Але поступово його слава почала згасати, адже все проідається. Народ перестав ходити на концерти Генделя. Нові твори нікого вже не цікавили, і незабаром цього композитора назвали «старомодним».

Георгу тоді було близько 50. Ставши банкрутом, переживши інсульт і втративши зір, Гендель впав у глибоку депресію. Але одного ранку він отримав листа від свого давнього прихильника. У конверті були уривки зі Святого Писання. Один з них особливо зачепив старого композитора. То були слова Самого Бога: «Утішайте, втішайте народа Мого, говорите ваш Бог!» (Іс. 40:1). Це так подіяло на Генделя, що 22 серпня 1741 року він зачинив двері свого дому і знову почав працювати.

Пережите не зламало його, навпаки, воно плідотно вплинуло на композитора: його характер пом'якшав, музика стала ще вражаючішою, твори були присвячені тільки Ісусу Христу. Саме в цей період Гендель створив найкращі твори, один з яких – добре відомий нам хорал «Алілуя».

Коли цей гімн виконувався вперше, король Англії Георг II, що був присутній на концерті, встав, виражаючи благоговійне поклоніння перед Творцем. Відтоді щоразу при виконанні цього твору вся публіка вставала, що відбувається й досі.

Георг Гендель знову став знаменитим і продовжував працювати до кінця своїх днів. А на прикладі його життя багато людей пізнали, що можуть вчинити слова вітхи навіть із найбільш зневіреною людиною і як Слово Боже підносить дух пригнічених.

Біблійна віра не вимагає від мене тих діл, які я, як людина мисляча, не міг і не зумів би зробити. Віра — не перешкода моему мисленню. Віра підносить мої думки на ступінь вище. Однак не думкою я буду спасений, а лише вірою.

Віра — це щось більше, ніж «сіра речовина»

Віра штовхає мене на глибокі роздуми. Чому? Тому що вона за межею мого розуміння, тому що я — якщо чесно вдуматися — можу побачити межу своїх останніх можливостей. Масу «сірої речовини», яку називають мозком, дав мені Творець. Дав як духовний багаж, щоб я міг творити, це — великий капітал. Але порівняно з вершиною об'явленої мудрості Його Слова, мій капітал — мізерна величина.

Я можу і зобов'язаний використувати розум, щоб мислити — до межі можливого, але я повинен буду чесно визнати свою межу. «Я знаю, що нічого не знаю», — висловився один мудрий філософ давнини. А я підношу хвалу Господу вже за те, що Слово Його — вершина, до якої далеко й далеко моему розумові, і глибина — якої ніколи не досягнеш. Це багато в чому перешкоджає моїй вірі, але це і зміцнює її.

Було б нерозумно ігнорувати те, що незрозуміло. Візьмімо приклад з сучасного природознавства. Електрони, так звані елементарні частини, — це елементарні складові атомів і молекул, тобто матерії, що оточує нас. У сучасній фізиці елементарні частинки відіграють величезну роль. Але саме з ними і відбуваються дивні речі: у процесі вивчення електронів виявляється, що маєш справу із ще значно

Віра — це не здогадки чи уявлення, не відсутність знань. Це не слизька доріжка, де кожного разу можеш поскознутися. Віра — це у багато разів підвищений градус совісті. Це міцне переконання. Не варто думати, що Біблія принижує знання і розум. Якщо Біблія вимагає віри, то не тому, щоб виключити нас з процесу мислення. Бог дав мені розум не тому, щоб вимагати: «Гаси думку!». Мій розум переслідує іншу ціль: він рухає роботою думки. Чесною, доброю роботою думки. Бог дав мені вуха не тому, щоб говорити, дивитися чи кивати у відповідь. А ось навіщо: «Хто має вуха, — нехай слухає!». На це Його воля. І я повинен вухами слухати не тільки звуки, а те, що Бог хоче сказати мені.

Ще раз про віру

меншими частинками. І хоч фізичні якості елементарних частинок можна визначити, досі ніхто не може із впевненістю заявити, що ж, нарешті, є найменшою частинкою.

З мого боку було б нерозумно відкидати все, що пов'язано з елементарними частинками, тільки тому, що я не знаю, що це таке. Жодна розсудлива людина не стане поводитися таким чином. Елементарні частинки, поки що, не вивчені. Але вони є. Я визнаю це як факт. У межах свого розуміння. Так і Слово Боже, і віра — це факти. Факти пізнання.

Дуайт Муді розповідав про одного чоловіка, котрий прийшов до нього, розгорнув Біблію у якомусь важкому місці, і запитав:

- Пане Муді, як ви тлумачите це місце?
- Як я тлумачу? Ніяк.
- Я маю на увазі, як ви прокоментуєте його?
- Ніяк не прокоментую.
- А що ви з цим робите?

— Нічого не роблю.

— Виходить, ви в це не вірите?

— О ні! Звичайно ж вірю!

Є речі, яких я також не розумію, але я вірю їм. Можливо, ви нічого не розумієте в математиці чи в диференціальних і інтегральних рівняннях. Можу вас втішити: вірте їм. Вони правильні.

Вірити навіть атеїст

Віра, по суті, це ніщо інше, як моя довіра до когось чи чогось. У це — в найширшому сенсі — вірити кожний. Кожен довіряє комусь чи чомусь. І влада, якій я себе довіряю, чи то влада ідеології, чи людини або речі, — ця влада починає розпоряджатися моїм життям.

Ви сідаєте в літак. Машина вирулює на злітну смугу. І ось ви вже у владі літака. Ви приковані до машини і цілком її «рука». Усе, що тепер трапиться з машиною, трапиться і з вами. Варто їй полетіти в Нью-Йорк, як через сім годин ви опинитесь там само.

Думаю, приклад зрозумілий: якщо ви довірилися літаку і він доставив вас до Нью-Йорка, можете вважати, що ви пережили щось, що Біблія називає вірою. Ви не були самі собі господар. Ви були полоненим цієї машини. Скажімо, у вас була та сама швидкість, що і в нього. Ви летіли зі швидкістю приблизно 1000 кілометрів на годину на висоті 10 000 метрів. І ваші шанси добратися до Америки залежали цілком і повністю від техніки, якій ви довірилися. Приклад з літаком чітко дає зрозуміти, що влада, якій ви себе вручаєте, визначає ваше життя.

Чимало людей віддають себе у владу грошей. На карту ставлять життя — за гроші. У ділах і помислах одне: гроші. Як правило, все життя йде на набивання гаманця. І зовсім не обов'язково, щоб це були багаті люди.

Хтось віддається своїй роботі, своєму хобі чи пристрастям. І що ж? Опиняється у владі цих речей.

Один виливає душу в ідеології. Інший кидається в гороскопи, йому чи що-небудь іще. Що далі? А далі ці ідеї і їх духовна влада будуть все життя одержувати перемогу над життям. І формувати це життя.

Ви заслуговуєте на всяку похвалу, якщо коли-небудь зупинитесь і поміркуєте: а з чого, власне, складається ваше життя? Бути таким найвнимі і доказувати, що вона зайнята справою, може тільки людина, яка ніколи ні про що не думала.

Апостол Павло дозволив собі сказати, що «Христос Ісус досягнув був мене» (Фил. 3:12). Кожного хтось і щось досягає. Запитайте себе серйозно: «А хто досяг мене? Ким я досягнутий?».

Ми не повинні загинути

Було б добре одного разу серйозно задуматися і почути голос Божий. І віддатися Його владі. Довіритися Йому, повірити Йому. Богу відома інша влада — влада невірства, яка старанно вас облещує. І лише Богові відомо, куди вона вас заведе. Бо лише Він йде до вас з миром і любов'ю. І не бажає вашої загибелі.

Господь зробив все, щоб кожен знайшов до Нього дорогу. Неможливо було зробити більше. Дорога до Господа вільна з того часу, як Ісус помер на Голгофському хресті. Невинний — за винних. Син Божий — за грішників. І тільки віра в Господа Ісуса Христа здатна повернути зворотною стороною всі наші потреби. Бог потрібний нам. Себе не обманути: людині необхідна інша сила, міцна влада. Але тільки влада Бога дарує свободу, істинну радість і справжнє життя.

«Хто вірує в Сина, той має вічне життя; а хто в Сина не вірує, той життя не побачить — а гнів Божий на нім перебуває» (Ів. 3:36). Чудове і серйозне Слово Боже! Воно звучить як заклик: впусти Христа у своє життя. Він пануватиме над ним, щоб воно, це життя, набуло своєї ціни, цілі і смислу.

На доказ своєї любові до вас Він віддав Своє життя і кров. Заплативши високу ціну, Ісус помрав на Голгофському хресті, щоб сьогодні вам можна було прийти до Бога. Нині ви можете уникнути іншої влади над собою.

«А Він був ранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був, — кара на Ньому була за наш мир, Його ж ранами нас уздоровлено!» (Іс. 53:5). Смертю Ісуса мільйони грішників стали спасеними і вільними. Чи хочете ви прилучитися до них?

Уроки Майдану

Закінчення. Поч. на 1-й стор.

Урок перший

Зізнаюся, аналізуючи останні події, я був змушений каятися перед Богом за своє маловір'я. Що цікаво: я знав біблійні істини та духовні закони, вірив у них, розумів їх, але на практиці поведився, як отой автор 72-го псалма: «А я, мало не послызнувся ноги мої, мало не поскознувся стопи мої, бо лихим я завидував, бачивши спокій безбожних, бо не мають страждання до смерті своєї, і здорове їхнє тіло, на людській роботі нема їх, і разом із іншими людьми не знають вони ударів. Тому то пиха їхню шию оздоблює, зодягає їх шата насилля, вилазять їм очі від жиру, бажання їхнього серця збулися, сміються й злосливо говорять про утиск, говорять бундючно: свої уста до неба підносять, а їхній язик по землі походить». Тому то туди Його люди звертаються, і щедро беруть собі воду та й кажуть: Хіба Бог те знає, і чи має Всевишній відомість, як он ті безбожні й безпечні на світі збільшили багатство своє?».

Я добре знав зміст цього псалма, але часто в моему серці вибухав гнів, навіть образа на Бога через те, що безбожжя й безбожні так самовпевнено й вільно почуваються на теренах України (і не тільки). Цинізм, зневага законів як державних, так і моральних, безкарність стали візитною картою української влади всіх рівнів і тих, хто до неї «підмазався». Тому у тверезомислячих людей у глибині душі народжувався протест: «Господи, невже Ти цього не бачиш?».

«І роздумував я, щоб пізнати оте, та трудне воно в очах моїх, аж прийшов я в Божу святиню, і кінець їхній побачив: на правду, Ти їх на слизькому поставив, на спустошення кинув Ти їх! Як вони в одній хвилі спустошені, згнули, пощезали від страхів!...» Я знав продовження 72-го псалма, знав, чим закінчується подібне беззаконня, але... У реальному житті було чомусь не так...

Та «Бог посміяний не буває»! Ніхто серед найбільш оптимістично налаштованих прихильників Майдану навіть приблизно не міг уявити, що протистояння закінчиться саме так. Голий король виявився надто голий. Бог посоромив не лише голого короля та його таку ж вбогу свиту — Він посоромив і мене за моє невірство та скептицизм. Воістину Бог посміяний не буває: що людина посіє, те й пожне! Божі слова істинні та реальні. Вони — не лише гарні та правильні слова на сторінках Біблії, вони дієві в практичному житті. Майдан дуже яскраво показав нам, що з Богом гратися небезпечно, зло буде покаране, і не лише у вічності.

Це урок нам, християнам. Коли ми ведемо нехристиянське або напівхристиянське життя, допускаємо гріхи та грішки, чинимо неправду та беззаконня — і Бог нас не карає, може скластися думка, що Він або не бачить, або надто поблажливий чи надто любить нас. Якщо так — ми на небезпечній дорозі. Зупинімося, бо зупинка може бути такою, як у деяких сьогоднішніх (даруйте, вчорашніх) можновладців.

«Бог — скеля серця мого й моя доля навіки, бо погинуть ось ті, хто бокуює від Тебе, понижши Ти кожного, хто відступити від Тебе!» (Пс. 72:27).

Урок другий

У нашому суспільстві система «блату», «кумівства», «даху» настільки ввійшла в свідомість та практику людей, що без них ми не уявляємо життя. Для того, щоб чогось добитися, від найменших дрібниць до державних питань, потрібно обов'язково мати знайомого «дядю». Без нього ну просто ніяк. У більшості випадків люди покладали надію саме на те, що в них «там» є хороші знайомі, які все вирішать і допоможуть. І «ті» не лише допомагали вирішувати бізнесові чи інші питання, вони закривали судові справи, винного робили невинним, невинного — винним, дозволяли нехтувати законами та правилами.

І раптом сталася трагедія — ті, на кого покладалися всі надії, уже не всецільні. Ті, хто раніше міг вирішити все, не можуть нині допомогти навіть собі...

«Так говорить Господь: Проклятий той муж, що надію кладе на людину і робить раменом своїм слабу плоть, а від Господа серце його відступає! І він буде, як голий той куц у степу, і не побачить, щоб добре прийшло, і він пробуватиме в краї сухому в пустині, у краї солоному та незамешканому...» (Єр. 17:5).

Як часто ми в житті надіємося на людей! Надіємося на знайомого чиновника, знайомого лідера. Надіємося на знайомого міліціонера, прокурора. Надіємося на «добраго царя». Надіємося, що той чи інший політик вирішить наші державні проблеми. Що укладення угоди з ЄС чи Митним союзом допоможе нам вийти зі скрути і забезпечить щасливе майбутнє.

Не сталося... Не справдилося... Ті, хто надіявся, опинилися біля розбитого корита... Бо надіялися на людину! «Благословенний той муж, що покладається на Господа, що Господь — то надія його! І він буде, як дерево те, над водою посаджене, що над потоком пускає коріння свої, і не боїться, як прийде спекота, і його листя зелене, і в році посухи не буде журитися, і не перестане приносити плід!» (Єр. 17:5-8).

Як не банально звучить, але цей біблійний текст виявився дивовижно практичним. Бог на прикладі трагічного кінця українських можновладців і цілої системи «рука руку миє» показав, яка ненадійна надія на людину. Навіть якщо ця людина носить прокурорські погони та володіє президентськими регаліями.

Урок третій

Спостерігаючи за ходом майданівських подій і тим, чим це закінчилося, бачачи в цьому реальну Божу руку, я не міг стриматися від провокуючого запитання: «Господи, а чого Ти дозволив, щоб за цю перемогу українці заплатили таку велику ціну?».

Зізнаюся, у мене немає відповіді на це запитання, яка б задовольнила мене. Але частково можемо щось зрозуміти.

Майдан 2004 року був зовсім не такий, як нинішній. Тоді була особлива ейфорія, відчуття чогось високого, поетично-героїчного, навіть приємного. Так, була напруга, були небезпека, страх, але й був якийсь дитячий оптимізм та наївність. Тоді перемога здобувалася порівняно легко, ми сприйняли її як приємний сюрприз від самих себе, як дарунок долі. Ми були надто окрилені,

щоб серйозно взятися за нудну роботу з розбудови нової держави. Відверто кажучи, тоді до кінця й не знали, за що боремось, що хочемо і якою має бути країна після ейфорії революції. Ми легко здобули перемогу і так само легко її втратили. Ми просто недбало та байдуже поставилися до шансу, який Бог дав Україні.

Нині ж все по-іншому. По-справжньому. З кров'ю, з болем, втратами, зі смертю, яка дивилася у вічі. Ті, хто стояв на барикадах, знали, за що стоять, тому були готові платити ціну. І платили. Тому є надія, що Майдан не скоро закінчиться. Він продовжиться у мирній розбудові суспільства, у боротьбі з корупцією, «блатами» та «дахами», у боротьбі проти брехні та несправедливості. Тим, за що дорого заплачено, зазвичай і більше цінують.

У духовному вимірі ми також буваємо не завжди вдячні за те, що нам дісталось легко. Парадокс, але Бога та Божу любов ми нерідко цінуємо тоді, коли нам доводиться проходити долиною горя та випробувань. Коли все добре, коли земні щоденні перемоги даються нам легко, як дарунок згори, коли Божа охорона та допомога стають звичними, ми ризикуюмо забути про ціну, яку заплачено за наше християнське щастя. Тому іноді Богові доводиться приводити нас до тьми через труднощі, слюзи, втрати. Він хоче, щоб ми зрозуміли ціну духовних перемог. Люди, яких Бог підняв із самого дна суспільства: п'яниці, наркомани, злочинці, — після навернення до Бога стають більш ревними у служінні Богові, аніж ті, хто з дитинства виховувався й ріс у тепличних умовах церкви та нормальних родин. Новонавернені більш схильні до ревної праці для Господа, аніж віруючі «зі стажем», які в спокійній обстановці сидять і згадують милості Божі, «дощі Господні», які «були колись», а нині «того нема».

Попередній Майдан показав нам, що мало здобути перемогу, потрібно правильно нею скористатися в майбутньому. Як часто проблемою віруючих буває те, що людина, увірвавши в Бога, розслаблюється, вважаючи, що тепер все буде гарно й щасливо, і не турбується про те, щоб зміцнюватися духовно, зростати в Бозі, освячуватися та слідувати за собою.

Давид, якому до вершин слави довелося йти важким, болючим та тернистим шляхом, особливо цінував Бога та стосунки з Ним. Він знав ціну перемог у Богові. Він знав, яку ціну потрібно платити, щоб Господь повернув до нього Своє лице. Його ж синові Соломонові слава, мудрість, багатство, царство були піднесені «на тарілоці», як дарунок долі. Він не знав реальної ціни цих дарунків. Можливо, тому премудрий Соломон і повіяв пізніше як досить неумудрий і з гіркою констатував: «Усе суєта суєт і ловлення вітру».

Урок четвертий

Як це не гірко усвідомлювати, але оту, як ми її сьогодні називаємо, «бандитську» владу ми вибирали самі. Або дозволили, щоб вона сама себе обрала. Як часто мені доводилося чути (і навіть нині чую) такі фрази: «А, всі вони там добрі! Яка різниця, хто буде при владі, усі вони паскуди!». І не голосували. Або голосували «за когось» чи «проти когось». Або ще гірше: голосували за пляшку оковити чи сотню гривень. Сам чув від віруючої людини: «Дадуть 1000 гривень, то й я Януковича проголосую, хоч дітям куртку куплю». Чи не занадто дешево за тисячу гривень продати майбутнє дітей?

Інші вперто, як папуга, повторюють: «Ми не від світу, наше царство не від світу, нам не потрібно

встрявати в політику. Кого оберуть, то оберуть, вся влада від Бога». Шановні, ви ще досі вірите, що останній президент, якого оголосили (на момент написання статті) у міжнародний розшук, від Бога? Я не вірю в те, що Бог хоче нам такого «царя». Це ми своєю байдужістю, песимізмом, ігноруванням громадянських прав дозволили злу та неправді ввійти в наше політичне, державне, громадське і, в кінцевому результаті, особисте життя.

Ми, віруючі, покликані нести у світ усе добре, чисте та святе. Але поняття «нести» включає в себе не лише дію щодо поширення отого доброго, але й протистояння всьому недоброму, навіть боротьбу проти нього. Тому самоусуєнення від конкретної боротьби проти зла зводиться нанівець наші зусилля щодо проповіді доброго. Як тут не згадати знамениту фразу англійського громадського діяча Едмунда Берка: «Єдине, що потрібно для триумфу зла, — це те, щоб хороші люди нічого не робили». Іван Христитель не обмежувався лише проповіддю про Царство Боже, він наслідився піти проти самого царя, звинувативши його в неправильних діях. І він дорого заплатив за свої слова. А міг же змовчати, міг спокійно закликати до Царства Божого. Ні, не міг, бо інакше не був би пророком!

До речі, принцип «моя хата скраю» дуже ненадійний, бо зазвичай, коли ворог нападає, найперше страждає хата скраю...

Пригадав одне пророцтво, яке було оприлюднене після перших сутичок майданівців із силовиками ще в минулому році: «Цей тиран ще біди наробить, але Бог його скине. А зараз трохи очікує, бо в Моєму народі є ті, хто ублажає тирана». «Ублажати тирана» можна як прямо, захищаючи його дії, підтримуючи його, допомагаючи йому, так і опосередковано, просто мовчки стоячи осторонь, нічого не роблячи для перемоги добра.

P. S. Можна було б згадати ще багато уроків, які випливають із останніх подій. Можна говорити і про силу молитви, яка об'єднала всіх християн у ці тривожні дні, про Божу милість щодо нашого народу, про відповідальність християн за долю краю, у якому живуть. Можна згадати про особливу атмосферу доброзичливості, порядку та взаєморозуміння на Майдані. Ми ще довго будемо вивчати та усвідомлювати ці уроки. Нам доведеться жити й працювати в нових умовах. Нам доведеться «затягувати паски» й будувати нову державу. Нам потрібно буде вчитися чути голос Божий і в політичних подіях.

Але для мене знаковим є один момент. Якраз в ту мить, коли я роздумував над цією статтею, тимчасово виконуючий обов'язки Президента України, зустрічався з главами українських Церков. Ці дні надзвичайно важкі для нового керівництва України: тисячі питань, які вимагають найшвидшого реагування та вирішення, від яких залежить доля країни, — питання економіки, підтримання правопорядку та безпеки. І в ці критичні дні цілодобової роботи керівник держави знаходить час для спілкування зі священнослужителями! Нова Україна розпочинається з вирішення духовних питань. Нова влада просить у Церкви допомоги та благословення.

Я не знаю, що буде завтра. Не знаю, з якими труднощами і проблемами доведеться стикнутися. Але знаю одне: якщо Україна розпочинає свій новий день із налагодження втрачених стосунків з Богом — у неї є майбутнє.

Юрій ВАВРИНЮК.

Головний редактор журналу «Благовісник».

300 року двох 16-літніх юнаків із багатих сімей Єгипту звершували зі своїми вихователями велику мандрівку. Біля берегів Ефіопії корабель був захоплений в полон. Усі дорослі були вбиті, а юнаків відвели в королівський дім як рабів. Щоденно вони молилися, щоб Господь дав їм можливість повернутися до батьківського дому. Своєю вірою вони привернули до себе увагу. Їх почали розпитувати, і юнаки свідчили про Христа. Через їх свідчення весь королівський двір прийняв християнство.

Перед смертю король Абіссінін дав їм свободу. Але одного з них, на ймення Фрументіс, помираючий король попросив стати вихователем юного принца, щоб і майбутній король став християнином. Не без боротьби в душі Фрументіс погодився, і Бог благословив його: він став провідником пробудження в Ефіопії.

Ці молоді люди були справжнім листом Христовим. В їх житті був Христос, і люди, що оточували їх, бачили Його в їхніх вчинках, ділах, словах і в усьому. На їх очах були вбиті друзі, наставники, а їх самих відвезли в чужу країну. Зазвичай в таких ситуаціях серце стає жорстоким, а тут — зворотна реакція. Чому? Та тому, що вони знали істинного Бога. Ця історія переконливо свідчить, що наше життя — це лист, котрий читають люди, які оточують нас.

«Чи нам знов зачинати доручувати самих себе? Чи ми потребуємо, як дехто, листів доручальних до вас чи від вас? Ви наш лист, написаний у наших серцях, якого всі люди знають і читають! Виявляєте ви, що ви — лист Христов, нами вислужений, що написаний не чорнилом, але Духом Бога Живого, не на таблицях камінних, але на тілесних таблицях серця» (2 Кор. 3:1-3).

У стародавньому світі був поширений звичай посилати рекомендовані листи. Але це було не тільки в стародавньому світі, сьогодні ми іноді також користуємося такими листами. Наприклад, ми когось рекомендуємо своїм друзям чи знайомим, коли говоримо, що такий-то майстер добре відремонтував автомашину, побудував дім чи налаштував комп'ютер. І таких прикладів можна навести багато.

У ті часи, коли людина відправлялася в чужу громаду, один з її друзів, що знав кого-небудь в тій громаді, давав їй рекомендованого листа, щоб представити її охарактеризувати її. Один з яскравих прикладів такого рекомендаційного листа знаходимо в Посланні апостола Павла до римлян: «Поручаю ж вам сестру нашу Фіву, служебницю Церкви в Кенхреях, щоб ви прийняли її в Господі, як личить святим, і допомогайте їй, у якій речі буде вона чого потребувати від вас, бо й вона опікунка була багатьом і самому мені» (Рим. 16:1-2). Римській церкві апостол представляє Фіву, діяконису церкви Кенхрейської, просить допомогти, якщо вона буде чогось потребувати.

Читаючи цей розділ далі ми бачимо великий список співпрацівників апостола, яких він представляє і яких просить допомогти. Він рекомендує їх як добрих працівників і просить потурбуватися про них.

Плата за зло

Трапилося все в далекому 1943 році в німецькому таборі для політичних в'язнів. Табір містився на території Німеччини, недалеко від міста К. У ньому здебільшого були німецькі комуністи. І серед них — Фелікс, молодий евангеліст. Він відмовився вбивати, за що й став ворогом народу. Фелікс добре знав Біблію, міг годинами цитувати вірші з неї. Стояла зима, у бараках було холодно. Спали, тісно притулившись один до одного. Часом Слово Боже зігрівало їх всіх. Коли Фелікс декламував, запліскавши очі: «Коли я піду хоча б навіть долиною смертної темряви, то не буду боятися злого, бо Ти при мені, — Твоє жезло й Твій посох — вони мене втішать!», у такі хвилини здавалося, що Сам Господь був серед них.

Фелікс одружився перед самою війною. Вони з Ельзою не встигли завести дітей. У таборі дозволялося раз на місяць приймати листи і передачі від рідних. Щоправда, вони не завжди доходили до ув'язнених, і все ж у кожного була маленька надія отримати від рідних хоча би звісточку. Начальником табору був молодий пихатий німець, звали його Ганс.

Якось вдень за Феліксом прийшов конвой. Його повели до начальника.

Він жив у невеликому затишному будиночку тут же, на території табору. У кімнаті було тепло, стіл був накритий, стояла пляшка доброго вина, на тарілці парувало м'ясо, шойно витягнуте з печі. Усе так пахло й вабило, що у Фелікса закрутилась голова. Він сів прямо на підлогу, притулившись спиною до теплої пічки. Ганс вийшов з сусідньої кімнати, чисто поголений, задоволений собою. Він підійшов до Фелікса, кинув йому в руки зім'ятий папір, промовивши:

— Ось лист від твоєї дружини. Читай і дивись, як я буду обідати.

Фелікс тремтячи розгорнув листок паперу. Це був почерк Ельзи. Вона писала про свою любов і про те, що Бог послав їй трохи житнього борошна, і вона спекла для нього три коржички без всяких спецій, бо вдома нема ні цукру, ні солі. Коржички лежали на столі в Ганса. Він, покінчивши з обідом, пив чай і заїдав Ельзиними коржичками. Фелікс тихо попросив:

— Залиш мені, будь ласка, хоч один коржик. Я не буду його їсти, покладу біля серця — як згадку про дружину.

Ганс сміявся. Тієї миті Фелікс готовий був його вбити. Але він побачив, з яким трудом Ганс ковтає печиво, і йому стало жаль його. Усмішка Фелікса вивела Ганса з рівноваги, той вискочив з-за столу і затупотів, бризкаючи слиною. Коржик вивалився в нього з рота. Фелікс сумно промовив:

— Ти така нещасна людина... Після

На рекомендаційні листи і в давнину, і нині не завжди зважають. Одного разу Діогена, філософа-циніка, попросили написати такого листа. Діоген відповів: «Що ти людина — він побачить з першого погляду. Але розібратися — добра ти людина чи погана — він зможе лише в тому разі, якщо в нього є талант відрізняти добре від поганого; якщо ж в нього нема цього таланту, він не дізнається істини, навіть якщо я написав йому тисячу разів». І все ж у християнській церкві такі листи були й залишаються необхідними, тому що деякі хочуть заробити собі маєток на доброті віруючих.

Колись в Павла також був такий лист, але він був зовсім іншого характеру. Тим листом йому давала велика влада знищувати, руйнувати Церкву Христову: «А Савл, іще дишучи гризобою й убивством на учнів Господніх, приступивши до первосвященника, попросив від нього листа у Дамаск синагогам, щоб, коли знайде яких чоловіків та жінок, що тієї дороги вони, то зв'язати й привести до Єрусалиму» (Дії 9:1-2).

Але коли він зустрів Ісуса по дорозі в Дамаск, його осяяло світло. Це було подібне до рентгенівського дослідження в лікарні: ми приходимо до лікаря, і він, щоб перевірити, де в нас болить, призначає рентген, а потім виявляє наші проблеми. Мабуть, саме так було з Савлом. В одну мить йому відкрилося все його життя, він побачив свої гріхи і все, чого раніше не розумів. І життя його змінилося.

У Дамаску був учень на ймення Ананія. Господь, коли направляв його до Савла, дав про нього таке свідчення: «... Ось бо він молиться» (Дії 9:11). Він став послідовником Ісуса Христа, листом Христовим: всі, хто зустрічався з ним пізніше, бачили в ньому відображення Божої любові. Бог в його житті проявив особливу благо-

дату, і тому він був істинним свідком любові Божої.

Апостол Павло говорить, що його єдиним похвальним листом були коринтські християни. Вони не знали Христа, першим про Господа їм говорив він. Зміни, що сталися в їх характері і житті, — його єдині вагомі рекомендації. І тому він говорить: «Ви — наш лист...» Ви живете тут серед цих людей, ви перетинаєтеся з їх життям. І вони, бачачи вас і спілкуючись з вами, будуть судити і про нас. Павло ще раз нагадує коринтянам — і всім нам — що люди спостерігають за нами.

В одній із церков готувалися до хрещення. Організували курси для тих, хто бажав охреститися. Одного разу пастор цієї церкви на вулиці зустрів сусідку, яка також хотіла прийняти хрещення. Пастор поцікавився її настроєм і сказав, що перед хрещенням керівники церкви дещо уважніше, ніж завжди, спостерігають за людьми. На що вона відповіла: «А ми завжди спостерігаємо за вами». Так, за нами спостерігають, нас вивчають, наше життя читають, як розгорнуту книгу, як лист. Тому Павло й сказав коринтянам, що вони — лист.

І далі Павло робить заяву величезної важливості. Він говорить, що кожен християнин — лист Христовий. Зауважте: кожен. Ми з вами — також лист Христов, який читають люди, що оточують нас.

Дуже давно Платон сказав: «Добрий вчитель не пише своє вчення чорнилами, які збліднуть, він пише його в людях». Це зробив Ісус. Він закарбував Своє вчення в коринтянах через Свого слугу апостола Павла не чорнилами, а Духом, і не на камінних скрижалях, на яких був записаний Закон, а в серцях людей. У цьому основна істина, яка одночасно є і натхненням, і суворим попередженням: кожний християнин — це відкритий лист Ісуса Христа. Кожний

християнин є або поганою, або хорошою рекламою християнства.

Що читають люди в нашому житті? Що бачать вони, коли говорять з нами? Дік Шепард, котрий багато років спілкувався з людьми, які не належали до Церкви, заявив, що «найбільшою шкоди Церкві завдало аморальне життя людей, котрі сповідують християнство». Життя віруючих, які називаються християнами, але живуть не по-християнськи, багато нашкодили Церкві.

То що ж нам необхідно зробити, щоб у нашому житті було видно Христа, щоб у ньому був присутній Дух Святий, щобі наші серця були тілесними скрижалями, на яких Божим Духом була б закарбована істина, що ми — діти Отця Небесного?

Насамперед необхідно очиститися від гріха, який віддаляє нас від Бога і веде до загибелі (Іс. 52:11). Очистіть себе, посудини Господні! Бог очікує від нас чистоти у всіх сферах нашого життя: чистоти в думках, словах і ділах. Ми часто забуваємо, що створені Богом і що наше життя належить Йому і нікому іншому. Господь дав нам вільну волю, і сьогодні стоїть питання: чи готовий я віддати своє життя в розпорядження Христу? Тільки тоді, коли ми повністю посвячені Йому, ми можемо відчувати повноту Святого Духа.

Нам необхідно вести молитовне життя. У Біблії знаходимо багато закликів до цього. Бог хоче, щоб ми молилися (Лк. 22:40). Моліться, щоб не впасти в спокус! Молитва — це те, що нас об'єднує, незважаючи на відстані. Господь сказав про Павла: «... ось бо він молиться». Якщо, очистившись від гріха, ми молимося, то наше життя набуває цілком іншого спрямування, воно наповнюється бажанням жити.

Виконання цих двох умов: очищення від гріха і молитовне життя веде до третьої умови. Нам необхідно жити в послуху: «А хто додержує Його слово, у тому Божя любов справді вдосконалилася. І з того ми пізнаємо, що в Нім пробуємо. А хто каже, що в Нім пробує, той повинен поводитися так, як поведився Він» (1 Ів. 2:5-6). Якщо з нашого життя забрати послух, то забереться і Боже благословення. Ці три умови роблять наше життя повноцінним, воно наповнюється Духом Божим, і ми стаємо істинними свідками Христа.

Про продавця ми судимо за його товарами, про ремісника — за виробами, про церкву — за людьми, яких вона виховує. Тому люди судять про Христа, спостерігаючи за Його послідовниками, за нами. Якщо ми сповідуємо Христа, на нас лежить велика відповідальність: життя наше — відкритий лист, а ми — живі ілюстрації вчення Христа і Його Церкви.

Тому виправляймо помилки в наших листах. Не будемо сьогодні дивитися на лист сусіда і виправляти його помилки — чужі завжди легше бачити, ніж свої. Постараймося виправити свої гріхи, а для цього треба їх побачити. Часом ми їх не бачимо тому, що зайняті життям іншим. Тільки Бог може допомогти нам почати нове життя, щоб стати оновленим листом.

Отож очистімося від гріха, налагоджуймо молитовне життя, живімо в послуху Богові, і тоді люди навколо будуть бачити в нас відображення Христа.

Ігор ДОВБНЯ.

Чим серце наповнене

Часом скажеш щось немудре і задумеєшся: звідки це в мене? Як такі слова змогли опинитися на язичі? Де вони ховалися до цього? Звичайно, інколи людина довго думає, перш ніж вимовити яку-небудь дурницю.

Але ми говоримо про ненавмисні, невідрефлексовані слова. Їх відрізняє спонтанність. А спонтанність часто плутають з природністю. Якщо вже сказав чи зробив щось ненавмисно, отже, це і є відображенням твого справжнього «Я».

Такий підхід до проблеми закріпився завдяки ідеям Зигмунда Фрейда. Саме він говорив про те, що приховані і приглушені бажання заявляють про себе в обмовках та інших формах поведінки. І зовсім не важливо, скільки до цього людини вимовила хороших слів; якщо вона бовкнула щось погане, то тим самим обмовилася і видала свою зміну сутність. Після того, як «слово — не горобець» вже вилетіло, людина може каятися. Але ми вже знаємо, що в неї на умі!

Може здатися, що підстава для такого підходу є і в Біблії. Хіба ми не пам'ятаємо, що «... чим серце заповнене, те говорять уста»? Якщо чаша переповнена, що-небудь та й вихлюпнеться через край. Але в Біблії, швидше за все, маються на увазі не обмовки, а звичні форми і зміст нашої мови. Футбольні фанати роздумують про футбол, шахісти — про шахи,

модниці — про новинки гардеробу. Кожен знаходить задоволення в обговоренні того, що становить суть його внутрішньої пристрасті. Якщо нас глибоко щось хвилює, ми неодмінно заговоримо про це.

Звідси, однак, не випливає, що коли людина часто говорить про якусь тему, вона робить це від повноти свого серця. Фарисеї багато роздумували про Бога, але зовсім не тому, що їх цікавив Бог. Ісус свідчив про них: «Оці люди устами шанують Мене, серце ж їхнє далеко від Мене!» (Мт. 15:8).

Не завжди мова свідчить про те, чим наповнене серце, іноді вона вказує на убогість розуму. Тому в Книзі Еклезіаста написано: «Немає людини праведної на землі, що робила б добро й не грішила, тому не клади свого серця на всякі слова, що говорять, щоб не чути свого раба, коли він лихо-словить тебе» (Екл. 7:20-22).

Десять небезпечних хвороб, які загрожують курцю

Міністерство охорони здоров'я попереджає: куріння небезпечно для вашого здоров'я. Але які саме захворювання викликає потяг до сигарет, мало хто знає. То які ж найнебезпечніші хвороби загрожують курцю?

Інфаркт міокарда

Ймовірність виникнення інфаркту у курця в 10-12 разів вища, ніж у тих, хто не курить.

Інсульт

В організмі затятих курців створюються сприятливі умови для розвитку обох типів інсульту. Підвищений артеріальний тиск, ламкість судин сприяють крововиливу в мозок; атеросклероз, схильність до тромбозу і спазм судин створюють благодатний ґрунт для ішемічного інсульту.

Облітеруючий ендартеріїт (хвороба Бюргера)

Кожний сьомий курець стикається із захворюванням, що вражає судини нижніх кінцівок. Ноги хворого ендартеріїтом так і називають: «ноги курця». Ця патологія проявляється у звуженні просвіту артерій, що призводить до порушення кровообігу в ногах аж до повного закупорювання судин. Як наслідок — гангрена і ампутація кінцівки.

Рак легень

80 відсотків хворих на рак легень — курці з великим стажем. Регулярне вдихання канцерогенних смол, подразнення тканин легень їдким димом, порушення кровопостачання легеневої тканини створюють сприятливі умови для формування і росту пухлини. Смерть настає у 85 відсотках випадків.

Рак шлунка

У курців рак шлунка може виникнути як первинно, під впливом канцерогенів, що містяться в тютюновому димі, так і вторинно — за злоякісного переродження виразки шлунка. Прогноз для життя при раку шлунка невтішний: лише десять відсотків живуть понад п'ять років після виявлення пухлини.

Імпотенція і безплідність у чоловіків

Продукти горіння, що містяться в тютюновому димі, викликають кисневе голодування тканин організму. А найбільш чутливі до браку кисню — тканини репродуктивних органів. У чоловіків внаслідок тривалого куріння порушується вироблення сперми, суттєво знижується кількість життєздатних сперматозоїдів.

Безпліддя і викидні в жінок

Вчені довели, що вплив куріння на репродуктивну функцію жінок можна порівняти з видаленням одного з яєчників. Ароматичні вуглеводи, що містяться в тютюновому димі, викликають загибель яйцеклітин. Куріння понижують ймовірність настання вагітності на 25 відсотків.

Рак сечового міхура

Канцерогенні речовини, що вдихаються з тютюновим димом, потрапляють в кров, потім фільтруються в нирках, безпосередньо вражаючи епітелій, що встелює сечовивідні шляхи. Нерідко тривалий вплив цих речовин викликає рак сечового міхура. У курців це захворювання виникає у два рази частіше, ніж в тих, хто не курить.

Рак стравоходу

Систематичний вплив токсичних і канцерогенних речовин на клітини слизової оболонки стравоходу призводить до розвитку ракової пухлини. Перші ознаки — відчуття печії за грудиною при ковтанні, підвищене слиновиділення. У міру зростання пухлини додається важкість при ковтанні впритул до повної непрохідності гортані, проявляється біль за грудиною. І як результат — болісна голодна смерть.

Остеопороз

Розрідження кісткової тканини, що називається остеопорозом, вражає курців частіше й раніше, ніж тих, хто не курить. Прояви остеопорозу — підвищення ламкості кісток, біль у кістках, у хребті. Остеопороз хоча й не є смертельно небезпечним захворюванням, але призводить до серйозних травм, суттєво погіршує якість життя.

Щасливий шлюб за п'ять годин

Психолог Олександр Молярук запевняє: щоб ваш шлюб був щасливим, досить «витратити» всього лише п'ять годин на тиждень.

Дотримуючись п'яти простих правил, які займають визначений час, ви згодом побачите якісно новий результат у своєму сімейному житті.

Що ж це за правила?

1. **Прощання.** Перш ніж зранку розійтися у своїх справах, щасливе подружжя обговорює плани на наступний день (п'ять днів по дві хвилини — 10 хвилин на тиждень).

2. **Зустрічі.** Повернувшись додому після трудового дня, любляче подружжя душевно бесідує (п'ять днів по 20 хвилин — 1 година 40 хвилин).

3. **Знаки любові.** Це доторки, обійми і поцілунки, сповнені ніжності і прощення (сім днів по п'ять хвилин — 35 хвилин).

4. **Побачення раз на тиждень.** У спокійній обстановці подружжя освіжає свої почуття. Наприклад, йде в кафе. Або на вечірню прогулянку (дві години раз на тиждень).

5. **Взаємні захоплення і схвалення.** Хоча би раз на день висловлюють одне одному своє захоплення чи схвалення (сім днів по п'ять хвилин — 35 хвилин).

У підсумку: п'ять дій (правил) — п'ять годин на тиждень — ваш щасливий шлюб.

Дивно, але часто люди, незадоволені своїм сімейним життям, сподіваються, що в їх сім'ї щось зміниться, але при цьому не приділяють одне одному часу. Це все одно, що нарікати на недоїдання, але ніколи не сідати за стіл...

Даруйте одне одному любов, присвячуйте одне одному час — і насолоджуйтеся радістю сімейного життя.

Телепрограму «Вірую» дивіться в Інтернеті на viryuu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 17-й годині).

На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 8-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

ЗАПРОШУЄМО на служіння в церквах християн віри євангельської: Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбоваго, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10, 14 год., СЕРЕДА — 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлєєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ — 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ — 9.30, СЕРЕДА — 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.;
ТИСМЕНИЦЯ, церква «Благодать» вул. Л. Українки, 2-б; (ТЦ «Хутрове місто, 3-й пов.) НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 19 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
УТОРОПИ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, П'ЯТНИЦЯ — 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА 17 год.

Львівська область:

РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ПЕРЕМИШЛЯНИ, вул. Галицька, 15, (Дім побуту); НЕДІЛЯ — 14.30 год.;
ЧЕРВОНІ ГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ВІВТОРОК — 18.30 год.;
СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ: вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ — 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
 вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ — 17 год., ЧЕТВЕР 18 год.;
ЛЕТІЧІВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ — 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

Кам'янець-Подільський:

Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
 вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.;
 пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
 вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27, НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
 вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.; вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ — 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
МОНАСТИРСЬКА, вул. Січ.стрільців, 24 (зал військкомату); НЕДІЛЯ — 10, СЕРЕДА — 19 год.;
 с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ — 10 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ — 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
БЕРЕЖАНІ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
СТЕПАНЬ, вул. Прибережна, 26; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., СЕРЕДА, СУБОТА — 19 год.;
 с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР — 19 год.;

Сумська область:

КОНОТОП, вул. Клубна, 73 а; НЕДІЛЯ — 10, ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР — 18 год.

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma, НЕДІЛЯ — 13.30 год., ЧЕТВЕР — 19 год.; тел. +39 (329)735-26-92.

Церква «ГОЛГОФА»

м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)

НЕДІЛЯ — 10, 18 год.

СЕРЕДА — 19 год. (молодіжне служіння)

ЧЕТВЕР — 18.30.

Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ — 10, 18 год.

ПОНЕДІЛОК — 19 год. (молодіжне служіння)

СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.

ВІРУЮ **УВАГА!**

Щонеділі о 8:00 та о 16:00 ДИВІТЬСЯ християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія»
 Стежте за програмою телепередач

Християнська церква
www.bethesda-church.org

Богослужіння відбувається:
 Неділя - 11:00
 Середа - 18:30

За адресою: м. Львів, вул. І. Блажневич, 14 (уч. № 52)
 Чекаємо вас!

Церква «Спасіння Боже»

Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)

Четвер: 20:00,

П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)

Субота: 18:00 (молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
 Av. Pablo Neruda 106 Local 5
 L1 «Metro» Alto del Arenal,
 C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
 № 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА

о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.30 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 20.00 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Вірую і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Промея» —

передача для дітей «Стежинка»

ЗАПРОШУЄМО на Богослужіння в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ —

о 19 год.,

ЩОНЕДІЛІ —

о 10 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА —

молодіжне

служіння о 19 год.

Адреса:

м. Івано-Франківськ,
 вул. Мочульського, 1

(на Майзлях).

Тел. для довідок

(0342) 78-103.

ВІРУЮ

№ 2 (181)
 лютий 2014 р.
 Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
 МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
 вул. Мочульського, 1;
 тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
 E-mail: dobry.samar@gmail.com
 Наша сторінка в інтернеті: viryuu.at.ua

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ». Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.